

[Mr. Chairman]

[29th August 1961]

1st September 1961—cont.

2 The Madras Occupants of Kudiyruppu (Protection from Eviction) Bill, 1961.

3 The Madras Panchayats (Extension to transferred Territory) and Panchayat Union Councils (Special Provisions for First Constitution) Amendment Bill, 1961.

4 The Madras District Development Councils and Panchayats (Extension to Added Territory) Bill, 1961.

5 The Madras Local Authorities Finance Bill, 1961.

6 The Madras General Sales Tax (Third Amendment) Bill, 1961.

The Council will adjourn on the 1st September and meet again on the 9th October 1961.

9th and 10th October 1961 — Discussion on the Third Five-Year Plan.

11th, 12th 13th and 14th Consideration of the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1961 (As passed by the Assembly).

The Council will meet daily at 3 p.m.

III. GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS CO-OPERATIVE SOCIETIES BILL, 1961 (L.A. BILL No. 22 of 1961)—cont.

* **SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR :** தலைவரவர்களே, இந்த மசோதா கூட்டுறவுச் சங்கச் சட்டத்தை திருத்துவதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. பழைய கூட்டுறவு சட்டத்தின் கீழ் கடமையைச் செய்வதற்காக எல்லோரும் சேர்ந்து ஒத்துழைத்தார்கள், 1920-ல் பழைய காலத்தில். இப்போது உரிமையைத் தேடித்தான் கூட்டுறவில் பெரும்பாலும் சேருகிறார்கள். அதனாலே சட்டத்தைக் கொஞ்சம் கண்டிப்பாகச் செய்ய வேண்டியது சர்க்கார் கடமைதான். அதற்காகத்தான் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். மந்திரி அவர்கள் கொண்டு வந்த போது இருந்த வேகம் இப்போது இல்லை. அது மாறி வந்திருப்பதைப் பார்த்தால், சட்டமே தேவையில்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது. மந்திரி

29th August 1961] [Sri A. K. Thangavel Mudaliar]

அவர்கள் ரொம்ப நல்ல முறையில்தான் மசோதாவைக் கொண்டு வந்தார்கள். அது செலக்ட் கமிட்டிக்குப் போனபோது, அவரால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அவரிடம் உள்ள சக்தி ஒன்றும் அங்கே செல்ல வில்லை. ஆனதினாலே மசோதா மாறுதல் அடைந்து விட்டது. 28-வது ஜி-விதி ஒருவர் ஆறு வருஷத்துக்கு மேலே இருக்கக் கூடாது என்ற முறை எங்கே போய் விட்டது என்று தெரியவில்லை. இப்போது சாதாரணமாக கூட்டுறவில் பெரும்பாலும் பூரா அதிகாரமும் ரிஜிஸ்ட்ராருக்குத்தான் வந்திருக்கிறது. ஆகையினாலேதான் இந்தக் கூட்டுறவில் சேர்ந்து வேலை செய்வது அடிமைகள் வாழ்க்கை மாதிரித் தோன்றும். வேறு ஒன்றும் தோன்றுது. எல்லா அதிகாரமும் ரிஜிஸ்ட்ராருக்குப் போய் விட்டது. ஜெனரல் பாடியில் பாஸ் பண்ணுவதைக்கூட ரிஜிஸ்ட்ரார் விசேஷ அதிகாரத்தை வைத்து உபயோகப் படுத்தலாம். ஆகையினால் இனிமேல் சம்பளம் இல்லாத சேவகம், கோபம் இல்லாத துரை என்று சொல்லுவார்கள், அதைப்போலத்தான் இந்த கூட்டுறவு உத்யோகம். பழைய காலத்தையும் இப்போதுள்ள காலத்தையும் பார்த்தால், கூட்டுறவில் இருக்கிற பழமையான தலைவர்கள் சொல்லுவதை ரிஜிஸ்ட்ரார் சட்டம் பண்ணிக் கொடுப்பது வழக்கம். 1924-லிருந்து கூட்டுறவில் இருக்கிறேன் நான். இவர்கள் சொல்லும் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு அது பயன் தரக் கூடியதா, லாபகரமாய் இருக்கிறதா என்று பார்த்து அந்த மாதிரிக் காரியங்களைச் செய்ய சங்கம் ரிஜிஸ்டர் செய்து கொடுக்கிற வழக்கம். இப்போது அநேகமாக பெரும்பாலும் பார்த்தால் ஒன்றை எடுத்துச் சொல்லிச் செய்கிற மாதிரி இல்லை. சர்க்கார் திட்டம் போட்டு ஒரு காரியம் பண்ணி இதை வைத்துச் செய்யுங்கள் என்று சொன்னால், செய்கிற அளவில் இருக்கிறது. எல்லா அதிகாரமும் ரிஜிஸ்ட்ரார் இடம் போய் விட்டது. ஆகையினாலேதான் கூட்டுறவு வாழ்க்கை பழைய முறைக்கு வருகிறதற்கு, கூட்டுறவில் சேருகிறவர்கள் சேவை மனப்பான்மையோடு இருக்க வேண்டும், அவர்களுக்கு லாப மனப்பான்மை இருக்கக் கூடாது. இனி துவக்கப்படும் சங்கங்களில் தயவு செய்து இந்த சேவை மனப்பான்மை உள்ளவர்களைச் சேர்த்து ரிஜிஸ்ட்ரார் சங்கத்தை ரிஜிஸ்டர் செய்தால் கூட்டுறவு வளருகிறதற்கு ரொம்ப நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக் கொண்டு, இத்தோடு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI M. SESHACHARIAR : Mr. Chairman, Sir, this legislation which was long overdue has been considered by the Select Committee in detail. Though it generally follows the old Act in various respects, in certain respects there have been drastic changes. As our Hon. Minister mentioned yesterday, the question of universal membership has been under consideration for a long time. Even in the previous Act, certain amendments were made by which a person was given the right of appeal if his application for becoming a member of a society was refused even though he had the qualifications therefor. But under this Bill, any one who applies for

[Sri M. Seshachariar]

[29th August 1961]

membership and has the necessary qualifications is entitled to be there. His request cannot be refused. But the question would arise what would happen in an unlimited liability society where the whole thing depends upon the trust and dependability of its member. Of course in regard to rich men, there may not be much of a risk. To some extent, the man in an unlimited society may find it difficult. The proper man may continue under this Bill, but if the Committee thinks that a person should not be there, and that he is not a dependable person then with the approval of the Registrar, he can be removed. It is not enough if the universal membership is there. The dependable man must be there in the society at any cost. Then comes the question whether one can exercise discretion and apply to the Registrar for having the member removed if the person is not a desirable person. There are certain things which have been found very necessary and are now there in this Bill. In regard to service also, as was mentioned by hon. Members yesterday, there have been difficulties and there have been factions in villages and service was not done in regard to loans, supplies of goods, etc. There have been such difficulties. In such cases appeal is allowed. The members concerned can appeal and get redressal from the Registrar. Then, the self-reliant society is necessary. It has been defined as a society which shall not have the restrictive controls as in the case of other societies, because it stands upon its own legs. It is just to show that other such societies emulate their example. Self-reliant society has been newly introduced and defined in this Bill. The Representative General Body is a thing which is widely found in Western countries, but which has not been introduced for long in our country. In societies like our T.U.C.S., where there are a large number of members, it is impossible to convene a general body meeting. I should think that even in the marketing societies, wherever membership is more than 1,000 or more than 1,500, it is necessary to have a representative general body meeting, because many of the societies do not have a big hall to convene the meetings of the general body, and are compelled to hold the general body meetings in various places. In doing so, there may be difficulties. The representative general body is one that has certain restrictive powers so that the main business excepting elections may be done by the Representative General body. One other important principle in regard to management that has been adopted is the principle that is adopted in the U.N.O., namely, where there is an equality of votes, no decision is taken. Usually, if there is an equality of votes, the President will exercise his casting vote. Excepting the election, where it will be by lots, in all other cases, where there is an equality of votes, there will be no decision. The matter has to be brought again before the meeting. This is a new convention that has been followed by us now. Now as regards election, there was always this difficulty. As was mentioned, in all elections, show of hands always gave us a lot of trouble. There were several other difficulties in regard to them. Every election was sought to be questioned because in the matter of

29th August 1961] [Sri M. Seshachariar]

counting of votes by show of hands, there were discrepancies. Now the whole thing is to be by ballot. Every election will be better conducted and there won't be any difficulty hereafter.

There is also this salutary provision that one-third of the members have to retire every year. Not that they are prevented from seeking re-election. Continuity is maintained.

The other salutary provision is the constitution of a tribunal about which Bombay has been proclaiming a great deal. That tribunal has been doing a lot of work. That work has been very useful. Persons who have no legal knowledge of the matter should not decide disputes. Therefore, they appointed a Tribunal in regard to them. Such a thing is also adopted in our State at present. Then, there is also the power to appeal to the Registrar as well as to the Government in certain matters.

Another important thing is with regard to amounts advanced against crops. In regard to the crop that was raised with the amount borrowed from the society, all along it was only a case of having a priority claim. Now a charge is created. There is also this clause. If one removes the crop and sells it without permission, one is likely to be prosecuted and punished. This is also the punishment if one removes the paddy without permission. I think it is much more than was expected. The idea seems to be to extend integrated credit. For the purpose of integrated credit, for the last ten or 15 years the policy had been that money should be lent to the agriculturists, and the sale of paddy should be made only through the co-operative society. In most cases, the agriculturists would not sell the crop in favour of the co-operative society, so that the marketing society which is the agency of the society that should collect the amount, sell the produce and pay back the amount to the society. That was possible. But very often members would not do that. Therefore, it is now made punishable, probably to see that members do not sell away their produce before the loan is discharged. This restriction has been newly introduced. I think this should satisfy the banks. Cultivating tenants who have not been able to get loans to the extent of Rs. 25 per acre could now offer these crops as tangible assets to satisfy the banks. There is delay in the sanctioning of loans with regard to tenants or poor agriculturists. They may be given loans of Rs. 100 or Rs. 75 per acre, though the Government have fixed Rs. 125 per acre. The Registrar has fixed Rs. 125 per acre for agriculturists. Even now it is so very difficult to get it. Now that a tangible security and charge is created, I think it may be possible to some extent to get the money required. Though we are anxious to expand the movement and to see that the agriculturists are helped in some manner, there have been various difficulties in the way. The entire loan set-up is only for the purpose of agricultural production. The entire loan that is sought to be given is short-term loan, a loan that has got to be returned in about ten months. What about the medium-term loan for digging wells, for

3-40
P.m.

[Sri M. Seshachariar]

[29th August 1961]

the purchase of cattle, and for improving the land? It is impossible to get any medium-term loan from the banks. It is very difficult to get it. It may be that the Government and the Reserve Bank are trying to help. They should attract more deposits. The unfortunate thing is that the banks do not get more deposits. It is possible. Unfortunately, in all the conferences that are being held at the instance of bankers and in conferences dominated by bankers, the bankers at once say that the interest rate should not be raised. They also say that the lending rate also should not be increased. How is it possible if they are not going to raise the rate of interest? If they really want deposits to flow, surely the interest rate has got to be raised. They cannot depend upon the Reserve Bank for all time. They cannot depend upon the Reserve Bank for the medium-term loan. The land mortgage banks give long-term loans. There is always this difficulty here. Nobody gets a loan within six months. One has got to produce encumbrance certificates from the time of one's remote ancestors. Probably it will take a lot of time. I do not want to say much about this. It is absolutely necessary that the agriculturist should get medium-term loan. Some arrangement has got to be made so that the agriculturists will be in a position to purchase cattle, dig the well, and purchase the other things.

The other point is this. As regards marketing, though we have created a charge in respect of the crops and all that, it will develop only if we have got a regulated market. We do have the regulated market for commercial crops. But in regard to all crops, it was thought that in all cases where there were marketing societies, the regulated markets may be made to function. This would prevent people from selling their produce elsewhere than in the regulated market. That would be a source of income to the marketing society. That will be the place where the marketing society will play its part and see that the agriculturist's produce is sold at a proper price. But this has not been done. Though the Act has been passed about two years ago, the rules have not been framed as yet. I understand the old committee is still there. The whole thing has not been reorganised. If we want the marketing society to develop its business, we must have a Regulated Markets Act, and it should be brought into force as early as possible.

One other point in regard to the loans. I have always been mentioning previously that the delay in the matter of giving loans was definitely due to this. Not only the banks do not have sufficient money. There is also the difficulty of the supervisors who are controlled by bankers. Who is the person that goes and prepares the loan application in a society? No one else except the supervisor. We have got the extension officers and gramasevaks who are said to have received training in co-operation. The extension officers in the community and extension blocks have no right to interfere with the society except for expanding its scope, for strengthening the society, and taking in more members. But

29th August 1961] [Sri M. Seshachariar]

they have no hand in the matter of collecting or giving loans. The extension officer has absolutely no right. He cannot interfere. I have seen a number of these extension officers. Not one has been found to be efficient enough as an extension officer. I do not know why. The extension officer who is sent for carrying out the national extension scheme or the community scheme, have practically lost interest in the co-operative movement. They are not young. They are old, evidently people on the verge of retirement. Probably all the rejected persons are sent out to develop the co-operative movement. How do you expect the co-operative movement to thrive if you are going to send all these persons to all these extension blocks? I would like to submit that there is another difficulty also in this. There must be some kind of co-ordination between these extension officers and the bank officials. These are persons who are directed by the banks. The supervisors are controlled and directed by the banks. The whole administration is done by the bank. What is the extension officer to do? Can he at least hold a staff meeting and advise those people? Who is the person that scrutinises their work? Nobody scrutinises the work of these supervisors. They have an executive officer for the entire district. They want each district to have one executive officer. Otherwise, the Sub-Deputy Registrar alone has got to supervise the work. Young boys who have been trained recently—they are too young to understand and to have contact with the villagers—are the persons in charge of the societies. How do we expect the movement to develop? How do we expect to have any advance? How do we expect the villagers to trust them? I would say that some amount of co-ordination work has got to be done. They must understand their work and do what is right. They must be in a position to do whatever is possible to the villagers.

One other thing, Sir. Sri Thangavel Mudaliar was mentioning that we had practically become slaves to the Registrar. Sir, there are, of course, certain restrictive provisions. These provisions are necessary in a place where there is not much of education in regard to co-operation. I do not mean the general education, but education relating to co-operation. But now we have provided some amount for this purpose. Even to this there was so much of opposition. In the conference some said that it was not necessary to provide anything for education. They want money for dividend and bonus for clerks. These are the things that the bankers can think of, and nothing else. One was also mentioning about the bonus to the clerks, because he is the Secretary's man, and the Secretary wants to give bonus to the clerks. The entire contention was that dividend must be given and a higher rate must be fixed. Restrictions have got to be put in regard to these matters, because the people have not much of education. Practically if one goes to the village, one will see that the books are kept by somebody—President or Secretary—as his ancestral property. His father did it, and this man has got the books with him. This man keeps the books in safety. They are in safe hands.

[Sri M. Seshachariar]

[29th August 1961]

They are in safe custody, and the man will produce them whenever the supervisor comes. This is what we see in a number of villages, though we are trying to improve at present. But I would like to say that to such persons we should give some amount of education. There are classes held by panchayats. There are certain classes held periodically at the instance of the Government and with the subsidy given by the Government. Let us have more classes. Let us have more education. People must understand something about co-operation and about certain innovations in other places. I think this has got to be done as soon as possible. We cannot delay it.

3-50
p.m. The other thing that he was complaining about is that amendments to by-laws could be made by the Registrar. He can compel the society to make the necessary amendment to a by-law. He can adjourn a meeting if there are not sufficient number of members for a meeting. When the committee refuses to function, the Registrar can call for a meeting. Even then he cannot say that there is a quorum. He should adjourn the meeting if there is no quorum. It is only in the meeting after adjournment that he can act. I think such a provision was there previously. It is not as if we are introducing it anew. We cannot very seriously object to that.

Thank you, Mr. Chairman.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Mr. Chairman, Sir, the co-operative movement has spread rapidly in the last fifteen years. There is no doubt about it. This Bill has come none too soon. I have been a member of co-operative societies since 1926, not only a member but also for some time a director. I found many gaps in the Co-operative Societies Act of 1932. Some gaps have been filled up now, so to say. From the figures given in the report on the working of co-operative societies up to 30th June, I find that the percentage of villages covered by co-operatives is 88.3.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is up to 1959. To-day it is 100 per cent.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: I am glad it is 100 per cent. It is stated here that the number of societies has increased from 12,719 to 13,330 and membership from 26.4 lakhs to 30.46 lakhs. Therefore, the movement has spread rapidly. But, now, we have to see whether the expansion has brought all the benefits which was envisaged. That is the next point that we have to consider. My own opinion is that in a Welfare State it is the co-operative societies that can play a very important part. They alone can raise the standard of living in the rural parts. My visit to the West has confirmed this view. As I said, I was connected with some of the co-operative societies here. They have been doing very well. I have been connected with some other co-operative

29th August 1961] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

societies which have not been doing very well. In a Welfare State like ours where 95 per cent of the people are poor and only 5 per cent belong to the middle class or upper middle class, this is the only way in which the poor people can be uplifted.

It is stated here that the aim of the Government is to have a credit co-operative society in every village hereafter. It is a very good idea. Moneyed people can put in money as deposits and they get interest thereon. All the other people stand guarantee for the money. Therefore, the money is not at all lost. The other people are also benefited to a very great extent. In my opinion, we must start more and more credit co-operative societies in villages which will help people to a very great extent. That is the way in which we can pool all our resources together and raise the standard of living of our people.

Then, though the villages covered by co-operatives are cent per cent, the Hon. Minister will agree with me that all the people are not members of the co-operative societies. From the figures given here, I find that membership in South Arcot is 24 per cent and in North Arcot 29 per cent and so on. In only three districts membership is more than 50 per cent.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The current figure is 62 per cent coverage of population.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : May I take it that at the end of the Third Five-Year Plan all the people will become members of the co-operative societies?

I now come to employees' co-operative credit societies. They have done good work. As I said, I was connected with the teachers co-operative credit society. Actually that credit society saved the teachers from the clutches of unscrupulous money-lenders. Employees' co-operative credit societies, wherever they are, are A class societies. Overdues are less than 10 per cent because I do not think defaulters are many in the case of employees' co-operative credit societies. Last year or so when a clause was introduced in the Co-operative Societies Act, I was one of those who opposed it. The provision was that if the employer did not deduct and send the dues to the society, he must be punished. I wanted that clause to be removed and I opposed it. Now I find that it is a very healthy provision. People are now afraid of saying that they won't pay the dues to the society. Teachers have not said like that and they are an exception. But in the case of others there is not that sense of responsibility. When they want to get loans, they are eager to get it. When they have to repay, they somehow or other delay payment. But now the new provision has been introduced. But the fine, namely, Rs. 500 if the employer refuses to deduct and pay the dues, is too high. We have headmasters of elementary schools. They are disbursing officers. They

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

[29th August 1961]

are working under Correspondents. If, unfortunately, they are not able to remit the dues according to the demand and if they are hauled up and fined Rs. 500, it will work hardship on them. Even if their salary for the whole year is taken into account, it won't come to Rs. 500. Therefore, the fine should be reduced.

Then, there are the consumers' co-operative societies. From the figures given here I find that their number has fallen. I do not know whether it has risen in subsequent years. But, on the whole, I find that the consumers' co-operative societies are not working so well as the credit co-operative societies. There are so many factions. Even in the T.U.C.S. we find on election day nothing but confusion and chaos. The T.U.C.S. was started by the Right Hon. Sastri and by the late lamented Professor K. V. Ramanathan. Sri Yagneswara Ayyar started the Madras Teachers Guild Co-operative Society. I take credit for it because the educationists started some of the big co-operative societies. If the consumers' co-operative societies are not working very well, we must try to find out why they are not working very well. I should like to point out that the quality of the articles sold is not good. I have been a member of the T.U.C.S. The selling price of certain articles is much higher than that in the ordinary shops. I do not see any reason why they should put up the price like that. Sometimes it is 25 per cent higher. The quality is also inferior in many cases. Still I purchase my requirements from the T.U.C.S. because I have been doing so for a long time and sometimes we get articles of good quality also.

The next one with which I am connected is the co-operative building society. There are three types of such societies—co-operative building societies, co-operative house building societies and co-operative house construction societies. The co-operative house construction societies purchase plots, build houses and then give them on long-term loans. The co-operative building societies simply provide long-term loans to members for the construction of houses. The co-operative house building societies give loans as well as acquire land, plot out and then sell. Houses are also built by them. I should like the Government to encourage the co-operative house building societies to acquire plots and then sell and give loans wherever necessary. That is much better. If the Government or the societies construct houses and then sell them, the cost of the houses is huge. On the other hand, if a private man is given a plot and he is allowed to construct, he can construct a house within Rs. 10,000 whereas in the other case the cost comes to Rs. 30,000 or Rs. 40,000. It is really very high. I should, therefore, like the Government to encourage the starting of co-operative house-building societies.

4 p.m. Then, the hon. Member Sri Seshachariar referred to the delays in the grant of loans by the Registrar. There is awful delay in the grant of these loans. Applications sent as early as April and

29th August 1961]

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

May 1960 are still pending with the Deputy Registrar, for want of a certificate or for want of some minor information. They do not communicate to us what is the information that is wanted and in what respect the application is defective or imperfect. They keep the applications pending for a very long time. People in the middle income group and the lower income group purchase these plots in the hope that the loans will be granted early. If the loan is not granted in time, the plots lie vacant for years together and the colony does not come up. That is the real difficulty.

The Government have been kind enough to grant loans to the extent of Rs. 20,000 in the case of the middle income group people and Rs. 8,000 in the case of the lower income group. May I request the Government, in this connection, to increase the amounts in view of the increase in the cost of materials? It is not possible to construct houses with Rs. 20,000 and Rs. 8,000. The limit was fixed some years ago and requires revision. Of course, I know, if the limits are raised, the monthly instalments also will go up. But the salaries paid to them have also gone up to some extent. I do not say they have gone up to the extent necessary to make both ends meet. Still the Government should now think of raising these limits to Rs. 28,000 in the case of the middle income group and Rs. 10,000 in the case of the lower income group.

In regard to admissions, the Government say that it should be automatic in the case of certain societies. I quite agree with the Government. But may I also request the Government to have the kindness to agree with me in this respect? There are cantankerous fellows who want to get in and create trouble and not to do any service to the society. Such people want to get in, become members of the committee of management and want to create trouble. What is to be done with such people? I have not had such experience before and especially in the societies connected with teachers. In some other societies I recently found two or three persons who did not need any money but who wanted to get in and whose sole object was to create trouble. What is to be done in such cases? My solution is if the Board of Directors or the Committee of Management pass twice a resolution that these persons should not be admitted, such persons should not be admitted as members. The Government want to entrust the Committee with the administration of large sums of money. Then why should they not trust them in this respect also? If the Government say that the Registrar's decision will be final in such matters, there will be nothing but chaos. Added to this, as was pointed out by the hon. Member Sri Seshachariar, in the case of division there is no provision for the exercise of the casting vote by the Chairman as in the case of election. If there are 7 members, and one takes the Chair and there is equality of votes, three to three on any particular issue, what is to happen? The Chairman cannot give his casting vote.

[29th August 1961]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : We will supersede the Committee.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Is that the only solution?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is the correct solution.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I do not know whether it is the correct solution. If three persons take an obstructionist attitude and put obstacles in the way of the proper working of the societies, you will have to supersede a number of societies every year. The Government will have to think further about it.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : May I explain, Sir? At the end of each year, there will be retirement of one-third of the members of the committee and if the general body continues to elect such people who are intransigent and would not allow the committee to function, Government will have no other alternative except to supersede the Committee for some time or dissolve the society itself.

SRI P. T. RAJAN : Quite right.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Let us wait and see. About the elections . . .

MR. CHAIRMAN : The hon. Member's time is up. I have 12 more speakers on my list.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I will finish in about five minutes, Sir.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member will continue.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : About election of directors there is the elective principle and the Government cannot override it. The solution the Government have found for this, I think, is the best one. Even if the Government were to say that they should not get re-elected after two terms, even if there is such a prohibition, what will happen is, if the person is an influential person, he will put in a puppet in his place and still continue to control the affairs of the society. I think, therefore, the compromise arrived at by the Government is the best one in this regard. They cannot completely remove the elective principle, the democratic principle.

Then, I wish to make one or two points with regard to the audit. In the year 1958 the Government appointed what are called the District Co-operative Audit Officers. May I say, as was pointed out by the hon. Member Sri Seshachariar, that the accounts of a number of societies are still to be audited from the year 1958-59? It is because of this delay in audit that there are so many cases of defalcations, irregularities, misappropriations and so on. May I, therefore, suggest that these societies may be

29th August 1961] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

permitted to have Chartered Accountants in addition to the departmental auditors? If this is done, many of the irregularities now noticed could be rectified.

About enquiries, no doubt, I agree, there must be enquiries by the Registrar. But such an enquiry must be properly conducted, based on certain well-known procedure. What happens is, without notice, the officer goes to a village and issues summons for holding the enquiry. I do not mind if the officer were to hold the enquiry in the office. What he does is, he goes to the houses of the persons concerned after 7 or 8 o'clock in the night. This is not how the enquiries should be conducted, and such enquiries should not be allowed.

Then, Sir, it was pointed out that the Registrar had been entrusted with large powers. Apart from that, I would like to know whether, with the present pace of development of co-operative societies, one Registrar in charge of all of them would be able to do any effective work. (Sri P. T. Rajan: You can have two.) There is no prohibition, and if they appoint another, it is all right. But with one Registrar, it will become very unwieldy. What will happen is, he will entrust all these things and delegate all his powers to the Deputy Registrars and they in turn will entrust them to the Co-operative Sub-Registrars. Government should see that the officers in the lower ranks are not vested with too much power. One important thing, as has already been pointed out, is the mettle at the lower level must be raised. The clerks, Sub-Registrars and even Deputy Registrars the Government are having now are not imbued with the spirit of co-operation. This is lacking in them. It is this that really stands in the way of the successful working of these societies. There is a lot of delay. There is a lot of corruption too. You cannot get a loan easily. Anybody will say privately how difficult it is to get a loan.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Can the hon. Member tell me in private?

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Certainly 'yes.'; I am prepared to tell the Hon. Minister.

All our efforts in building up this movement will be in vain if we do not raise the mettle at the lower level. At the higher level, it is all right and they are all very anxious to see that the Plans are successfully worked out. But it is at the lower level that some improvement is necessary. If the Plans are successfully implemented at the lower level, I am quite sure that the movement will be of great benefit to poor people.

* SRI M. V. SUDARSANAM NAIDU: தலைவரவர்களே, நான் பேசுகிறதாக இல்லை. இருந்தாலும் கூட்டுறவு சொசைடிகள் நிலைமை பற்றி இப்போது நமது அரசாங்கம் கொண்டு வந்திருக்கும் திருத்தங்களும் சட்டங்களும் முன்னுக்குப்பின் முரணாக இருக்கிறதாக என் எண்ணம். ஏன் என்று கேட்டால், இப்போது

[Sri M. V. Sudarsanam Naidu] [29th August 1961]

4.10
p.m.

ஜனநாயகம் என்று சொல்லி, ஜனங்கள் எல்லாம் முன்னுக்கு வர வேண்டும், அதனால் எல்லோரும் மேம்பாடு அடைய வேண்டும், நல்ல புத்தியுள்ளவர்களாகவும் நாணயஸ்தர்களாகவும் திகழ வேண்டும் என்று நாம் எல்லாம் வேலை செய்கிறோம். ஆனால் இப்போது நாம் எப்படிச் செய்கிறோம் என்று கேட்டால், அதிகாரிகளுக்குக் கொண்டு போய் பவரைக் கொடுத்தது, ஜனங்களை எப்போதும் போல அறியாதவர்களாக ஆக்கியிருக்கிறோம். அவர்களுடைய அறியாமையைப் போக்க வேண்டும் என்ற எந்த இலட்சியத்துக்காக நாம் பாடுபடவேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தோடு செய்து வருகிறோமோ, அது செய்கையில் வரும்போது கொஞ்சம் கெடுதலாக இருப்பதைப் போலத் தோன்றுகிறது. இம்மாதிரிச் சட்டங்களைக் கொண்டுவந்து நாம் ஒரேயடியாக மக்களிடத்திலே ஒரு அவநம்பிக்கையை உண்டு பண்ணுவது விரும்பத்தக்கது அல்ல. ஆனால், அதிகாரிகளிடத்திலே பவரைக் கொடுத்து, ரெவினியூ டிபார்ட்மெண்டில் விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுக்கச் சொல்லி நாம் சொன்னோம். அதில் என்ன நடக்கிறது என்றால், மக்களிடம் பணம் போய்ச் சேருகிறதில்லை. அந்த மக்கள் பல கஷ்டநஷ்டங்கள், தொந்தரவுகள், இன்னல்கள் அடைகிறார்கள். மக்களுக்கு நேரடியாக விடுகட்டும் திட்டமோ விவசாயிகளுக்குக் கடன், உரம் கொடுக்கவோ இந்தத் திட்டம் பயன்படவேண்டும் என்றால், அதிகாரிகளுக்குப் பவர் கொடுக்கக்கூடாது. பணம் சம்பந்தமான வேலைமட்டும் அதிகாரிகளுக்கு இருக்கலாம். கணக்குப் பார்க்க, கெட்க சர்வசுதந்திரம் இருக்கத்தான் வேண்டும். அந்தந்தத் தலைவர்கள் அந்தந்தச் சொசைட்டிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அவர்கள் இஷ்டத்துக்கு அதை கொடுக்க வாங்கச் செய்ய வேண்டும். பணப் பொறுப்பு இல்லாதபடி சட்டத்தில் உரிமை இருக்கவேண்டும். அதைத்தான் நாம் செய்ய வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன். இப்போதுகூட இதிலே சில உத்தியோகஸ்தர்களை வைக்கலாம் என்று நினைக்கிறோம். அது சரி. ஒரு அளவுக்கு உத்தியோகஸ்தர்களை வைத்துக் கொண்டே போகிறோம். ஆபீஸ்களில்கூட உத்தியோகங்களைப் பெருக்குகிறோம். இருந்தும் வேலை நடக்கிறதா என்றால் இல்லை. எல்லா பேப்பர்களும் கட்டுக்கட்டாக கட்டிக்கிடக்கிறது. துரிதமாக வேலை நடக்கவில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறோம் ஒரு பக்கம். இன்னொரு பக்கம் ஜனங்களிடம் அவநம்பிக்கையை உண்டு பண்ணுகிறோம். நல்ல எண்ணத்தோடு கொண்டு வந்த கூட்டுறவு முறையானது நல்லவிதமாகத் திகழ வேண்டும் என்பது தான் எங்கள் ஆசை. ஆனால் அதற்கு அரசாங்கத்தின் முயற்சி என்னமோ நல்லதுதான். எல்லாவற்றையும் சேர்த்து அதிகாரிகளுக்கே பவரைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதை ஓரளவு விரும்பவில்லை. ஏன் விரும்பவில்லை என்றால், பணம் சம்பந்தமாக மட்டும் கட்டுப்படுத்த உரிமை இருக்கவேண்டும். கொடுக்கல் வாங்கலுக்கும் ஒரு விவசாயிக்குக் கொடுக்கவோ வாங்கவோ உண்டான அதிகாரம் அந்தக் கமிட்டிக்கு இருக்க வேண்டும். அதிகாரிகளிடம் பணம் சம்பந்தப்பட்டது மட்டும்தான் இருக்கவேண்டும்.

29th August 1961]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: அவர்கள் வேண்டாத வர்களுக்குக் கொடுக்காமல் போனால் என்ன செய்வது? விட்டு விடலாமா? எதிர்க்கட்சிக்காரர்களுக்கும் பிடிக்காதவர்களுக்கும் அவர்களுடைய குருப்பைச் சேராதவர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்களுக்கும் கொடுக்காமல் போனால் நாம் பேசாமல் விட்டுவிடலாமா?

SRI M. V. SUDARSANAM NAIDU : அதற்கு வேறுவிதமான திருத்தம் செய்யவேண்டும். இருந்தாலும்கூட அதிகாரத்தை எல்லாம் அவர்களிடம் கொடுத்தால் இதை விட அது மோசமாகப் போய்விடக்கூடாது. அதிகாரவர்க்கத்தில் எவ்வளவோ நடக்கிறது. அதை எல்லாம் சொல்லுவது நன்றாக இருக்காது. அம்மாதிரி உள்ளதை எல்லாம் எப்படிக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமோ அப்படிக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். அதிகாரத்தை அதிகாரிகளிடம் கொடுத்தால் ரிஜிஸ்ட்ராரும் பிரெசிடென்டு கூடப்போய் விடுவார். இன்னல்கள் பெருகிவிடும். அம்மாதிரிப் போகக் கூடாது என்பதுதான் என் ஆசை. ஒரு தரப் பாருக்குக் கொடுத்து இன்னொரு தரப்பாருக்குக் கொடுக்காமல் இருந்தால், அதற்கு மாறுதலான ஒரு விதியை நீங்கள் எல்லாம் யோசனை பண்ணி ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று சொல்லி இத்தோடு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

(Deputy Chairman in the chair.)

SRI S. P. SIVASUBRAMANYA NADAR : Sir, I welcome this Bill which replaces the old, antiquated Act. The department is a growing one. Every part of our life is now concentrated and as such elaborate provisions have to be made and are being made in this Bill to meet all the contingencies that are likely to arise and have arisen. I would only want to make a few remarks about the present Bill. Most of the societies, banks and stores are closely concentrated in the hands of a few individuals. More or less heritage has been descending from father to son, as if it is a hereditary family property. Once they get into power, people who are opposed to them cannot get into the society and replace them or throw them out of power. They want to see that new blood does not come in and ever so many handicaps are placed on those people who seek entry into the society, bank or stores. As a precautionary measure, this Bill provides that once a person makes an application for being admitted as a member, it must be disposed of within two months.

DEPUTY CHAIRMAN : 'Might be' is the expression.

SRI S. P. SIVASUBRAMANYA NADAR : I am sorry, Sir. If the application is not disposed of within two months, then the application is deemed to be rejected and then an appeal lies to the Registrar against the order of rejection. I beg to submit, instead

[Sri S. P. Sivasubramanya Nadar] [29th August 1961]

of this provision, if no order has been passed within two months, as it is provided in the District Municipalities Act, the City Municipal Act and other local self-government Acts, the applicant must be deemed to have become a member. This will help them a great deal or diminish the work of the departmental authorities in dealing with every application or appeal against the so-called order of rejection or no order being passed within two months. If this provision is made, that is, if no order is passed, an applicant becomes automatically a member, then it will induce those in power, those who are responsible for admission, to make some order either admitting or rejecting the applicant. When they write, they have to give sufficient reason for rejection which would be scrutinised by the appellate authority. It will be conducive both to the administration and to the authorities concerned to give an effective disposal of applications for admission. At present, if the application is not disposed of, there is no remedy, except to wait till the application is rejected, when an appeal can be made. The present Bill is a fine improvement on the original Act, but I want to submit that this is not sufficiently wide enough. Another matter which I want to press before this House is that a lot of defalcations of co-operative funds has become a common feature. It is very easy for people who defalcate funds to escape prosecution, because the standard of proof before a court, especially criminal court, is rather too high. It is not very easy to prove or bring home the guilt or fix the responsibility on a particular person. I can cite one instance in which more than Rs. 25,000 has been recently defalcated and the department, in spite of terrible efforts, is not able to fix the responsibility, because ever so many people dealt with it. The Secretary who is more or less absent leaves the matter in the hands of the Manager. Defalcation is committed and when the matter comes up, it is found that the Secretary, who also initials every day for the amount available, stock, etc., has not been actually responsible for it. But, legally and technically, the Secretary is also responsible for it. But the Registrar is hesitant to bring such an innocent man to book, and it is also not easy to fix responsibility. In matters of this kind, some provision must be made to fix responsibility whether the Secretary or the Director must be held criminally responsible for the acts of others, whose work he has to supervise. If such a provision is made, every one will be alert and a large number of defalcation cases will not be coming up. Sir, onerous duties and responsibilities are now being placed on the officers of the Department. This being a growing department, more duties are now being thrust upon the shoulders of the officers. But I am sorry to say, Sir, their remuneration is not in consonance with the duties and responsibilities which they have to discharge. Any officer of a lower status and responsibility in other departments is paid more. Their status has not increased in spite of the Pay Commission of recent times. One other submission I would make is this. Officers are deputed to societies more or less like deputation on foreign service. Their confidential sheets are to be retained by the Directors or Managing Directors or whoever is

29th August 1961] [Sri S. P. Sivasubramanya Nadar]

in charge of the society. This places the officer who is entrusted with the particular society or bank or store at the mercy of the Director, because he writes the confidential report about the officer concerned. This puts him really at the mercy of the Director. He is unable to do his duties fairly and squarely, and he has to be dependent on the Directors and their ways and means, and he is unable to assert himself and make an effective check on unscrupulous people, who are at the helm of affairs. This power on the part of the Directors to write in the confidential sheet of the officers concerned must be taken away so that the officers may, whenever the Directors err, bring it to the notice of the authorities concerned or protest against or prevent such nefarious things. With these words, Sir, I thank you for giving me this opportunity to speak.

4-20
p.m.

SRI K. T. KOSALRAM : டெபுடி சேர்மன் அவர்களே, இந்த மசோதாவை ஆதரித்துப் பேசும்போது, கூட்டுறவு இலாகா எவ்விதம் ஆரம்பமானது, இந்த ராஜ்யத்தில் கூட்டுறவு இலாகா இந்துமத தர்ம பரிபாலன இலாகா ஆகிய இரண்டு இலாகாக்களும் சுதந்திரத்திற்கு முன்னால் மாமன் மைத்துனன்களைப் போட்டுக்கொள்ளும் இலாக்காக்களாக இருந்தன. யாரோ ஒரு சிலருடைய குடும்பத்தினுடைய நன்மைக்காகவே கூட்டுறவு இலாகா அமைக்கப்பட்டதாக, அதற்குத் தகுந்த சட்டமும் விதிகளும் அமைந்திருந்தன. இது மந்திரியோ மற்றவர்களோ மறுக்க முடியாத ஒரு உண்மை. இந்தச் சட்டத்தை அப்படியே மாற்ற வேண்டும், அதை ஜனநாயகத்திற்கு உகந்ததாக அமைக்க வேண்டும், கூட்டுறவு இலாகாவில் ஜனநாயக எண்ணமே அற்றுப் போய் இருக்கிறது என்று பத்து, பதினைந்து வருஷ காலமாக என்னைப் போன்றவர்கள் சட்டசபையிலும் வெளியிலும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். கடைசியாக, நண்பர் திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்கள் இதை ஒன்றிரண்டு வருஷமாகப் பரிசீலனை செய்து இப்போது இதைக் கொண்டு வந்தார்கள். எதற்காக இந்த மசோதா கொண்டுவரவேண்டுமென்று நினைத்தோமோ, அந்த எண்ணம் இதில் முழுக்க முழுக்க ஈடேற வில்லை என்பதை அரசாங்கத்தினிடம் சொல்லாமல் இருக்கமுடியவில்லை. கூட்டுறவின் மூலமாகத் தான் நாட்டின் வருவாயைப் பெருக்க முடியும் என்பதை இந்த நாட்டை ஆள்கிற அரசியல் கட்சியும், ஆளும் கட்சியும், அந்தக் கட்சி ஆட்சி செலுத்துகின்ற அரசாங்கமும் ஒத்துக்கொள்கின்றன. அதாவது இதில் எல்லோரும் வருவதற்கு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட வேண்டும். அவர்கள் பங்கு கொள்வதற்கு தங்குதடை இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். அதை யாரோ ஒருவர் பிடித்துக்கொண்டு கோயில் பெருச்சாளி மாதிரி சுரண்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கோயில் பெருச்சாளி என்றால் கோயிலிலே உள்ள பெருச்சாளி என்று சாதாரணமாகக் கிராமத்தில் சொல்வது வழக்கம். அந்த மாதிரிப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். முன்னே நண்பர் அவர்கள் பேசினார்கள். வாரிசு படியாகவே வந்துகொண்டிருக்கிறது. யாரும் அதை அசைக்க முடியாமல் இருந்து வந்தது.

[Sri K. T. Kosalram] [29th August 1961]

ஆனால் அப்படி இருப்பவர்கள் அத்தனை பேரும் கெட்டவர்கள் என்று நான் பேசவில்லை. இப்போது அரசாங்கத்தில் பார்க்கிறோம். கட்சி அரசியலிலிருந்து அமைச்சர் அவர்கள் வரை மாறுகிறார்கள், நாமும் பார்க்கிறோம். பிரகாசம் காலத்திலிருந்து சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு எத்தனையோ பேர்கள் மாறி மாறி வந்துவிட்டார்கள். கூட்டுறவு இலாகாவிலே தேர்தல் என்ற பெயரால் யாரும் யாரையும் மாற்றிக்கொள்ள முடியாது என்பதை நேரில் பார்க்கிறோம். சில நண்பர்கள் கூட இப்போது புது மெம்பர்களைச் சேர்ப்பது பற்றிப் பேசினார்கள். யாரும் வரவேண்டும் கூட்டுறவில் என்று அரசாங்கம் நினைக்கிறது. எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் பேசுகிறார்கள். யாராவது வந்தால் அதை ஸ்கூல்டினைஸ் பண்ணி அவர்களைச் சேர்க்கலாமா வேண்டாமா என்று சொல்வார்கள். தள்ளினால்தான் இப்போது போகிறார்கள். அது மனித இயல்பாகி விட்டது.

அடுத்தபடியாக, தேர்தலைப்பற்றிப் பேசினார்கள். ஒவ்வொரு ஜில்லாவில் பார்த்தால், கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசியமாதிரி, பரம்பரையாக இருக்கிறார்கள். யாரும் வரமுடியாமல் இருப்பதற்கு இந்தச் சட்டத்தில் மாற்றம் இல்லை. அவர்கள் பைலா போட்டுக்கொள்வதற்கு அவர்களுக்கு ஒரு உரிமை இருக்கிறது. குறிப்பிட்ட சொசைடி குறிப்பிட்ட வகையில் அந்த பைலாக்களை ஏற்படுத்திக்கொள்வதற்கு ஆங்காங்குள்ள பாங்குகள், சொசைடிகள் இருக்கின்றன. மூன்று விதமான மெம்பர்களை அங்கு பார்க்க முடியும். அதில் யார் இருக்கலாம், யார் இருக்கக் கூடாது என்பதற்கு எல்லாம் பைலாவில் இடம் இருக்கிறது. அப்படி இருக்கும்போது, யார் எல்லாம் நிற்கலாம் என்று வைத்துக்கொள்கிறார்களோ அப்படியே அது அமையும். பைலா எவ்விதம் போட்டிருக்கிறார்களோ, அந்த மாதிரித்தான் நடக்கவேண்டுமென்பது சட்டம். பரம்பரையாக இருந்தவர்களோ அந்த இடத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளக்கூடிய பைலாவை அவர்கள் சிருஷ்டித்துவிடுவார்கள். அதன்படி தேர்தல் நடக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தில் அந்த பைலாவை மாற்றுவதற்கு அதிகாரம் இருக்கிறது என்பது சுருக்கமாக இருக்கிறதே தவிர, அந்த பைலா கூட்டுறவு பாங்குக்கு மாகாண முழுவதற்கும் ஒரே மாதிரியாக பைலாதான் இருக்கவேண்டுமென்று திட்டவாட்டமாக இருந்தால்தான், இது ஒரேவிதமான சட்டமாக அமையும். மாகாணம் முழுவதும் அது அமுலாகி நடக்க முடியும். ஒரு பாங்குக்கு ஒரு விதி, மற்றொரு சங்கத்திற்கு வேறு விதி என்று இருந்தால், ஒரே நிர்வாகமாக இந்த நிர்வாகம் நடத்த முடியாது. ஆகவே, அரசாங்கம் எந்த சொசைடியாக இருந்தாலும், அந்த சொசைட்டியினுடைய தன்மை அதை 'மல்' செய்யும் விதத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது. குறிப்பாக, பாங்குகளுக்கு வெவ்வேறு விதமான தொழில்கள் இருக்கமுடியாது. குறிப்பிட்ட கைத் தொழில் சம்பந்தமான ஒரு சொசைடி ஏற்படுத்தினால், அதற்குத் தனி பைலா இருக்கலாம் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். அதே நேரத்தில் ஜில்லா பாங்குகள் எல்லாம் ஒரேவிதத்தில் செயல்

29th August 1961] [Sri K. T. Kosalram]

படுகின்றன. அவர்களுக்கு ஒரேவிதமான பைலாக்கள்தான் அவர்கள் வைத்துக்கொள்ளலாம். அதைத்தவிர அதற்கு மாறு பட்ட தனி விதிகள் ஏற்படுத்திக்கொள்வதைத் தடுக்கவேண்டும். இல்லையானால் இந்த பெருச்சாளித்தனத்தைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது என்பதை அரசாங்கம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

தர்மபரிபாலனம் என்ற பெயரால் ஒரு பெருச்சாளி இருக்கிறது என்று சொன்னேன். இன்னும் இந்தக் கூட்டுறவில் கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னமாதிரி, அதிகாரிகளுக்கு அதிகமாக அதிகாரம் இருக்கவேண்டுமென்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். அதிகமாக அவர்களுக்கு அதிகாரம் கொடுப்பதைவிட நாம் இன்பிரியர், சுப்பிரியர் என்ற எண்ணமே இல்லாமல் இருப்பதற்கு அதில் நிச்சயமாக வகை செய்தாகவேண்டும். ஊரில் உள்ள கூட்டுறவு ஆள் என்றால் ஏனெனமாகத்தான் பேசுகிறார்கள். தாசில்தார் என்றால் தனி மதிப்பு, பெருமை இருக்கிறது. கூட்டுறவுக்காரன் என்றால் ஒரு இன்பிரியர் நினைப்பு. அதற்குக் காரணம் மற்றவர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் தான். கூட்டுறவு மூலமாக நாட்டைச் சம்பந்தித்தப்போகிறோம் என்று சொல்லும்போது, கூட்டுறவு இலாகா என்றால் இன்பிரியர் இலாகா என்ற எண்ணம் நாட்டில் உலவவிடலாமா? அதை மாற்றவேண்டும்.

மற்ற இலாகாவில் உள்ளவர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் எந்த விதமான வித்தியாசமும் கிடையாது. அதேமாதிரி பல இலாகாக்கள் இருக்கின்றன. கதர் இலாகா—பவர் இல்லை ஒன்றும் பண்ண முடியாது. அதிகாரம் கிடையாது. அதிகமாக சக்தி கிடையாது. சம்பளத்தில் வித்தியாசம் இருக்கிறது. இப்படி எல்லாம் தாரதமியம், பாசபட்சம் காட்டும் அளவில் குறைந்த அதிகாரம் உள்ள இலாகா என்பது பொது மக்கள் கண் முன்னால் வருவதற்கு இல்லாமல் அதை நன்றாகச் செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, விவசாயக் கூட்டுப்பண்ணை-ஜாயின்ட் பார்மிங் வைப்பதற்காக இப்போது போட்டிருக்கிற இந்த பில்லில் இருக்கிற கிளாசைப் பலபேர் எதிர்த்தாலும், அதற்குக் காரணம் நல்ல காரியம் பண்ணும்போது யாரோ ஒரு சிலர் குறுக்கே நின்று தடுத்து விடலாம் என்ற எண்ணம் நாடு முழுமையும் இருக்கிறது. ஆகவே இந்த பில்லில் போட்டிருக்கிறது சரிதான் என்று ஆதரிக்கிறேன். இது தவறு, require பண்ணி Joint Farming -க்கு ஏன் கொடுக்கவேண்டும் என்று எல்லாம் பல அங்கத்தினர்களால் பேசப் படுகிறது. கூட்டுறவு விவசாயம் பண்ணுவது நன்மை என்று நினைக்கிறோம். ஒரு Irrigation Project-ஐ எடுத்துக்கொண்டால் பலபேர்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும் என்று நினைத்தாலும் யாராவது ஒருமனிதர் மத்தியில் ஒரு Channel வெட்டவேண்டுமானாலும், என் நிலத்தைக் கொடுக்கமாட்டேன். பத்தாயிரம் பேர்களுக்குத் தண்ணீர் கிடைத்தால் என்ன, கிடைக்காவிட்டால்

4-30
P.m.

[Sri K. T. Kosalram] [29th August 1961]

என்ன, என் நிலத்தைக் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்லும் மனப்பான்மை இருக்கிறபோது, அதை compel பண்ணுகிறோமே என்று நினைக்கக்கூடாது. அதை compulsion என்று சொல்லமுடியாது. ஒவ்வொரு காரியத்துக்கும் குறுக்கே நிற்கும் போது, acquisition proceedings போட்டு எடுக்கத் தான் செய்கிறோம். இந்தக் காரியத்துக்கும் அதேமாதிரிப் போட்டு எடுப்பது சரியான நல்ல காரியம். இப்போது பார்க்கிறோம் சர்க்கார் நல்ல மசோதாக்களைக் கொண்டுவந்தாலும், பிறகு இருக்கிற எதிர்ப்புகளுக்குத் தகுந்தமாதிரி adjust பண்ணிக்கொள்ளுகிறது. ஊரிலே adjust பண்ணுகிறதற்கு முன்னால் மெம்பர்களுக்கு adjust பண்ணுகிறது என்று இருக்கிறது. சர்க்கார் கொண்டுவருவது ஒன்று, செலக்ட் கமிட்டியில் வருவது மற்றொன்று. அசெம்பிளியில் வருவது இன்னொன்று. கவுன்சிலுக்குப் போகும்போது மற்றொன்றுகிடும், கழுதை தேய்ந்து கட்டெறும்பு ஆன கதை மாதிரி, நல்ல ரூபத்தில் கொண்டு வரப்படுகிற மசோதாக்கள் தாறுமாறாகப் போய் விடாமல், எந்தக் கொள்கையை மக்களிடம் சொல்லி யிருக்கிறதோ அதைச் செயலாற்ற முயல் வேண்டும். ஜனநாயக ரீதியில் கூட்டுறவில் எல்லோருக்கும் சமபங்கு உண்டு. யாரையும் யாரும் தடுத்து நிறுத்தமுடியாது. தடுக்க மாட்டோம், என்ற கொள்கையை அனுஷ்டானத்தில் கொண்டுவர வேண்டுமானால், அதற்குத்தகுந்த அளவில் சட்டம் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லி முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். நன்றி.

* VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : துணைத்தலைவர் அவர்களே, சென்னைக் கூட்டுறவு சங்க மசோதாவைப் பொதுவாக நான் வரவேற்கிறேன். பல ஆண்டுகளாகச் செயல்பட்டு பெற்ற அனுபவங்களை எல்லாம் வைத்துக்கொண்டு, திருத்தி அமைத்திருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே இதில் சிறந்த பல அம்சங்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

கூட்டுறவு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு உயிர்நாடி போன்றது. ஆனால் கூட்டுறவின் பேராலே பெரும் குழப்பங்கள் சர்வாதிகாரம், பகற்கொள்ளை, போர்க்களம் போன்ற நிலைகள் நமது நாட்டில் இருந்து வருகின்றன. சில கூட்டுறவுச் சங்கப் பொதுக் கூட்டங்களுக்குச் சென்று பார்த்தால் இந்நிலை நன்றாகத்தெரியும். இராமாயண மகாபாரதப் போர்களுக்களைக்கண்டு இராதவர்கள் குறிப்பிட்ட சில கூட்டுறவு சங்கங்களுக்குப் போய்ப் பார்த்தால், அப்போர்க்களங்கள் எப்படி இருந்திருக்குமென்று யூகித்துக் கொள்ளலாம். படித்தவர்கள், educated and cultured என்று சொல்லுகிறவர்கள் எல்லாம் குஸ்திக்கு இறங்கி விடுகிறார்கள். கூட்டுறவு சங்கப் பொதுச் சபைக் கூட்டத்தின்போது இந்த ஒழுங்கினத்தை எல்லாம் அகற்றும் நிலையில் புதிதாக நல்ல பல அம்சங்கள் இதிலே சேர்க்கப்பட்டு, திருத்தப்பட்டு இருக்கின்றன என்பது குறித்து உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். “ரிஜிஸ்

29th August 1961] [Vidwan T. Muthukannappan]

டிராருக்கு-பதிவாளருக்கு அளவுக்கு மீறிய அதிகாரம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அது ஜனநாயகத்திற்குக் கொஞ்சம் முரணாக இருக்கிறது என்றெல்லாம் கூறப்படுகிறது. ஜனநாயகம் என்றால் என்ன என்பதைக் கொஞ்சம் ஊடுருவிப் பார்த்தால், இந்த ஐயம் அகன்றுவிடும் என்றுதான் நினைக்கிறேன். மக்களால் மக்களுக்காக நடத்துகிற அரசாங்கம் குடியரசு. அந்த மக்களாட்சியின் பிரதிநிதி அமைச்சர்கள்; அரசாங்கம். அரசாங்கத்தின் ஏஜண்டாக இருப்பவர்கள் ரிஜிஸ்டிரார்-பதிவாளர். ஆகையால் ஒரு அரசாங்க அதிகாரிக்கு இவ்வளவு அதிகாரமா என்ற ஐயப்பாட்டுக்கே இடம் இல்லாமல் இருக்கிறது. அந்த ரிஜிஸ்டிரார்-பதிவாளர்மீது ஏதாவது அவர் தம் கடமையைச் செய்யவில்லை என்ற புகார் வந்தால், அல்லது அவரது முடிவு அல்லது நடவடிக்கை சரியில்லையென்றால், அரசாங்கத்திடம் முறையிட்டுக் கொள்ளலாம். இதிலே எந்தச் சிக்கலும் இல்லை. அனுபவத்தில் நான் இதைக் கண்டிருக்கிறேன். இந்தச் சிக்கல் எல்லாம் கொஞ்சமும் எழவில்லை. ஆதலாலே அவருக்குக் கொடுத்துள்ள அதிகாரம் உண்மையிலேயே ஜனநாயகத்துக்கு உகந்ததாக, ஏற்றதாகத்தான் இருக்கிறது. பதிவாளருக்கு அளவுக்கு மீறிய அதிகாரம் என்று சொல்லமுடியாது. நேர்மையான, நியாயமான அளவுக்குத்தான் அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, இந்த மசோதாவிலே உள்ள பல நல்ல அம்சங்களைப் பார்க்கும்போது, எனக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. ஒரு ஷரத்திலே, இருக்கின்ற அங்கத்தினர்களின் மூன்றிலே ஒரு பகுதியினர் முதல் ஆண்டிலேயே விலகிவிட வேண்டும், இன்னொரு பகுதியினர் அடுத்த ஆண்டிலே விலக வேண்டும் என்று இருந்ததைப் பார்த்து, உண்மையிலேயே நண்பர் திரு. கே. டி. கோசல்ராம் அவர்கள் சொல்லிய பெருச்சாளித்தனம் எல்லாம் போய் நல்ல நிலைமை வரும் என்று மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். நேற்றையதினம் நண்பர் திரு. நல்லசாமி அவர்கள்கூட சில கூட்டுறவு இயக்கங்களின் சர்வாதிகாரப் போக்குப் பற்றி சொன்னார்கள். ஒருமுறை விலகியவர்கள் அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகள் தேர்தலுக்கு நிற்கக்கூடாது என்று முதலில் விதி செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அதை மறுபடியும் மாற்றிவிட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு கையால் கொடுத்து இன்னொரு கையால் வாங்கி விட்டதுபோல் இருக்கிறது அந்த நிலைமை. அதாவது மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் விலகிவிட்டால்கூட அடுத்து உடனே அவர்கள் தேர்தலுக்கு நிற்கலாம். அப்படித் தேர்தலுக்கு நின்றால் முன்னே இருந்த செல்வாக்கினால் பல ஜனங்களுக்குப் பலவிதமாக சலுகை செய்திருப்பார்கள். ஆகையினால் நிச்சயம் பதவியைத் திரும்பிப்பெற முடியும். இதை நீக்கி முன்குறித்தபடியே விட்டிருந்தால் நன்றாக இருக்கும். இரண்டு ஆண்டுகள் ஏற்கெனவே இருந்தவர்கள் சங்கத்தில், கமிட்டியில் அங்கத்தினராக இல்லாமல் இருக்கவேண்டும் என்று பழையபடி முன் புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டபடி இருந்தால் நன்றாக இருக்கும். மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் முதல் ஆண்டில் retire ஆகவேண்டும் என்றும் அடுத்த ஆண்டில் இன்னொரு பகுதியினர்

[Vidwan T. Muthukannappan] [29th August 1961]

விலக வேண்டும் என்றும் சொல்லிவிட்டு, அவர்களே, மீண்டும் உடனே தேர்தலுக்கு நிற்கலாம் என்று சொன்னால், நடைமுறையில் பார்க்கப் போகிறீர்கள். ஒரு முக்கியமான கூட்டுறவு சங்கத்தின் அனுபவம் வாய்ந்த அங்கத்தினர் என்ற முறையில் சொல்லுகிறேன், அதே நிலைதான் ஏற்படும். அவர்களே திரும்ப முற்றுகையிடுவார்கள். புதியவர் நுழைய வாய்ப்பே அதிகம் கிட்டாது.

அடுத்தபடியாக, சில முரண்பாடுகள் இந்த மசோதாவில் இருக்கின்றன. கடுமையான முரண்பாடுகள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். சிறப்பாகச் சொல்லப்போனால், 22-வது ஷரத்திலே "inspection of accounts by members" என்று போட்டிருக்கிறது. இந்த ஷரத்தைப் படிக்கிறேன்.

'22. Inspection of accounts by member.—Any member of a registered society may, at any time during office hours and on payment of such fee as may be prescribed, by himself or by an agent who is a member specially authorized by him in writing, inspect the accounts of the society in so far as they relate to his transactions with it.'

(Mr. Chairman in the Chair.)

இங்கே கொஞ்சம் கூர்ந்து கவனித்தால், இதிலே இருக்கிற சிக்கல்கள் விளங்கும். இதனால் அங்கத்தினர்களின் உரிமையே பறிக்கப்படுகிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தன்னுடைய கணக்கைத்தான் பார்க்க வேண்டும், பிறருடைய கணக்கைப் பார்க்கக் கூடாது என்று இருக்கிறது. வீடு கட்டும் கோவாப்ப ரேடிவ் சொசைடி போன்ற சொசைடிகளுக்கு அது பொருத்தமானதாக இல்லை. என் வீடுகட்டும் கணக்கை மட்டும் பார்த்து, மற்ற வீடுகட்டும் கணக்கைப் பார்க்காமல் போனால், வேறுபாடு, வித்தியாசம், தாரதம்மியம் எப்படித் தெரியும்? எப்படி அதைக் கண்டுகொள்ள முடியும்? இதை அமைச்சர் அவர்கள் ஆழ்ந்து கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மேலும் அதிலே கட்டணம் கட்டவேண்டும் என்று இருக்கிறது. என் சொத்து, என் சங்கம், நான் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பி இருக்கிறேன் ஒரு குழுவை. அவர்கள் என் ஏஜண்ட்கள். ஒவ்வொரு வருக்கும் சம உரிமை இருக்கிறது. கணக்குகளைப் பார்க்க வேண்டியது கடமை. அந்தக் கடமையைச் செய்வதற்கு என் கட்டணம் செலுத்த வேண்டும்? சப்-ரெஜிஸ்ட்ரார் ஆபீஸ், கலெக்டர் ஆபீஸ், இந்த மாதிரி இடங்களில் முக்கியமான ரிகார்டுகளைப் பார்க்க வேண்டுமென்றால், பணம் கட்டிப் பார்க்க வேண்டும். அதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு இதைச் செய்திருக்கிறார்களோ என்று எண்ண இடமிருக்கிறது. அது வேறு, இது வேறு. என்னுடைய சொசைடியில் என்னுடைய ரிகார்டைப் பார்க்க நான் பணம் கொடுக்கவேண்டுமென்றால், என்ன அர்த்தம்? கூட்டுறவு இயக்கத்தின் முக்கியமான கொள்கையே சிக்கனத்தையும் பொருளாதாரத்தையும் வளர்ப்பது ஆகையால் இது முரணாக

29th August 1961] [Vidwan T. Muthukannappan]

இருக்கிறதென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன், தங்களுடைய கணக்கைத்தான் பார்க்கவேண்டும். பிறருடைய கணக்கைப் பார்க்க முடியாது என்றிருக்கிறது. பிறருடைய கணக்குகளைப் பார்க்காதவரை ஒருவர் திருப்தியடைய முடியாது. அமைச்சர் அவர்களுக்கும் இது தெரியும். கூட்டுறவு சங்கங்களில் பல இடங்களில் கொள்ளை அடிப்பதாகத் தெரிகிறது. ஒரு பிரசிடெண்டுக்கு 1 வீடு, 1½ வீடு இனாமாகக் கட்டிக் கொடுக்கப்படுகிறது. காண்ட்ராக்ட் கொடுப்பதில் திருடுகிறார்கள். எனக்கு 4-வது டைப் வீடு கொடுக்கிறார்கள் என்றால், என்னுடைய வீடு எப்படியிருக்கிறது, நாலாவது டைப் ஆன மற்றவர்களுடையது எப்படியிருக்கிறது என்பதை ஒத்திட்டுத் தெரிந்துகொள்ளாவிட்டால் என்ன புரியும்? ஆகையால் அது சரியில்லை. ஒரு அங்கத்தினர் சந்தேகப்பட்டால் எந்தக் கணக்கையும் பார்க்க உரிமை இருக்கவேண்டும். அது இல்லையானால், கடமை தவறுவதாகத்தான் அதைச் சொல்லவேண்டும். இந்த ஷரத்தின்படி மெம்பர்கள்தான் பார்க்க வேண்டும். மெம்பரல்லாதவர்கள் பார்க்கக்கூடாது என்றிருக்கிறது. வீடு கட்டும் சொசைட்டியை எடுத்துக் கொண்டால், technical knowledge இருக்கிற ஆள் போய்ப் பார்த்தால்தான் விவரம் தெரிந்துகொள்ள முடியும். அளவு முறைகள் என்ன என்று பார்ப்பதற்கு நம்மால் முடியாது. எனக்கு வேண்டிய இஞ்சினியர்களைக் கொண்டு பார்த்தால்தான் எனக்கு வேண்டிய விவரங்களைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். ஒரு அங்கத்தினர் சார்பாக அவர் அதிகாரம் பெற்ற யார் வேண்டுமானாலும் பார்க்கலாம் என்றிருக்க வேண்டுமே தவிர, மெம்பர்கள்தான் பார்க்கவேண்டுமென்று இருப்பது சரியல்ல. என்னதான் நான் நினைக்கிறேன். என்னுடைய கணக்குகளைச் சரியா என்று பார்க்க, மற்றவர்களுடைய கணக்குகளையும் பார்க்கவேண்டும். அதுதான் முறை. தன் கணக்கைத்தான் பார்க்க வேண்டும், மற்றவருடையதைப் பார்க்கக்கூடாது என்றால் அது திருப்தியடையக் கூடியதாயில்லை.

கூட்டுறவு சங்க அங்கத்தினர்களுக்கும் 'டைரக்டர்'-களுக்கு முள்ள உறவை—அமைப்பு முறையை—கடமைகளைப் பற்றி Co-operative Manual- வில் :

'9. The ultimate responsibility for the entire management of the society rests with the general body of members; and each member of the society is a member of the general body The panchayat is, however, only the agent of the general body, and must obey all instructions issued to it by the general body. And, indeed, since every member of the society is liable in common with others for all the debts of the society, it is obviously the duty of the members and of the general body to see, as far as possible, that the business of the society is being properly managed Each member should keep a careful watch over the acts of his brother members and should report to the panchayat or to the general body, the actions of any member which will put the society in danger.'

[Vidwan T. Muthukannappan] [29th August 1961]

என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விவரங்கள் பிறருடைய கணக்கில் பிறருடைய விஷயத்திலும் பின்பற்றப்படுகின்றனவா என்று பார்த்தாலொழிய நான் கடமையிலிருந்து தவறியவனாவேன் என்பது தெளிவாகிறது.

In order that the members may have the opportunity of knowing everything that is going on in their society, it is necessary that the society should hold frequent meetings.'

என்கூட குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN :

செக்ஷன் 66-ஐ

அங்கத்தினர் பார்த்திருப்பாரென்று நினைக்கிறேன். அதையே திரும்பத்திரும்பச் சொல்வதில் பயனில்லை. தங்களுடைய கணக்குகளைப் பார்க்க யாருக்கும் உரிமை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 66-வது பிரிவிலே கூறியுள்ளபடி அந்த அங்கத்தினர் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்றால் நேராக ரிஜிஸ்ட்ராருக்கு விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளவேண்டும். அவர் அதனைப் பார்ப்பார். தங்களுடைய கணக்கைத் தானே பார்க்க வேண்டுமென்பதில்லை.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN :

இதெல்லாம் கேட்பது தன்றாக இருக்குமா? இன்னொரு மெம்பர் பேரில் இருக்கிறதையெல்லாம் பார்க்கக்கூடாது. எத்தனை மாதம் கட்டவில்லை, பின்ன இண்டாஸ்ட் எல்லாம் இன்னொரு அங்கத்தினருக்குத் தெரிய வேண்டியதில்லை. இதற்கு அங்கத்தினர் அவர்கள் என்ன பதில் சொல்கிறார் என்று கேட்கிறேன்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN :

என்னுடைய அனுபவத்திலிருந்து நான் சொல்ல முடியும். டைரக்டர்கள் சிலருக்குச் சலுகை காட்டுகிறார்கள். மற்றவர்களுடைய கணக்கை ஒத்திட்டுப் பார்த்தாலொழிய, அதைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

'Nothing should be kept confidential or secret in a co-operative society.'

உதாரணமாக சென்னை வீடு கட்டும் கூட்டுறவு சங்கச் சட்டத்திலேயே ஒரு முக்கியமான பைலா இருக்கிறது. அதைப் படித்துக் காட்டினால், திட்டவட்டமாக விளங்குமென்று நினைக்கிறேன்.

'The society shall, on the application of a member, give him (a) inspection of all documents necessary for satisfying himself about the proper construction and the proper valuation of the house allotted to him, and about the correctness of the society's entries of payment made by him therefor, (b) allow him to make extracts during business hours, and subject to such reasonable conditions as the Board of Directors may determine; and further, (c) the society shall, if he so desires, furnish him a verified copy of any such document (or part thereof) on his paying copying charges at such reasonable rates as the Board may determine. The said right of the member (to inspect documents and to take extracts, and to obtain verified copies) may be exercised by him through (or assisted by) any person authorized by him for the purpose by a written intimation of the society.'

29th August 1961]

[Vidwan T. Muthukannappan]

இது இப்போது நடைமுறையில் பின்பற்றப்படுகிறது. மேலும் பிறர் கணக்கையும் பார்க்கலாம் என்பதற்கும் ஆதாரம் இருக்கிறது.

In the statement of objects and reasons it is stated—

I. 'The larger right of access to documents relating to houses other than the applicants', is quite on a par with the wholesome statutory provisions in the English Industrial and Provident Societies Act (1893), section 17, the English Friendly Societies Act (1896), section 40, the Madras City Municipal Act (1919) Schedule IV, Part I, rule 1, and the Madras District Municipalities Act (1920), Schedule IV, Part I, rule 2.

'The Co-operative movement is a training ground for citizenship and democracy. The genuine Co-operative Society has nothing to hide; and it uses education and consequent conviction as its weapons.'

அதனாலே இங்கு ஒன்றும் அந்தரங்கம், மறைவிடம் இருக்கக் கூடாது. எல்லா அங்கத்தினர்களும் மற்றவர்களுடைய கணக்கைப் பார்க்கவும் உரிமை கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஷரத்து 28-ல் ஒருவர் 5 சங்கங்களில் கமிட்டி அங்கத்தினராக இருக்கலாம் என்று இருக்கிறது. கூட்டுறவு சங்கத்திலே நிர்வாகக் குழுவிலே 5 குழுக்களிலே அங்கத்தினராக இருக்கலாமென்று பொருள்படுகிறது. கூட்டுறவு சங்கங்களில் 15, 16 விதம் இருக்கின்றன என்று நினைக்கிறேன். ஒரேவிதமான ஐந்து சங்கங்களின் நிர்வாகக் குழுக்களில் இருக்கலாம் என்பது பொருளா அல்லது வெவ்வேறு விதமான 5 சங்கக் குழுக்களில் இருக்கலாம் என்பதா? இப்போது எனக்கு விடு வேண்டும். 'ஹவுசிங் சொசைடியில்' இருக்கிறேன். கடன் வேண்டும், கிரடிட் சொசைடியில் இருக்கிறேன். நெல் வேண்டும், விவசாய சொசைடியில் இருக்கிறேன், இப்படி 5 விதமான வித்தியாசமான சொசைடிகளில் இருந்தால் தவறில்லை. ஆனால், ஒரேவிதமான 5 சங்கங்களில் இருக்கலாம் என்றால் அது கொள்ளை அடிப்பதற்குத் தான் வழியாக இருக்கும். கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கலாம். விடு கட்டும் சங்கங்கள் சம்பந்தமாக ஒரு உத்திரவு பிறப்பித்தார்கள். ஆகஸ்ட் 1960-ல் அந்த உத்திரவு 20-ஏ அதில்

"No person shall be a member of more than one Housing Society".

என்று இருக்கிறது. இப்போது இப்படி உத்திரவு இட்டுவிட்டு அதற்கு முானாக இப்போது போவதா? இந்த மசோதாவின் 121 பிரிவில் கூறப்பட்டு இருக்கிறது.

Clause 121. (2) The repeal by sub-section (1) of the corresponding law shall not affect—

(1) the previous operation of the corresponding law or anything done or duly suffered thereunder; or,

[29th August 1961]

MR. CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : I may be given five more minutes, Sir. அதன்படி பார்த்தால் இப்போது நடைமுறையில் இருப்பதற்கு இது முரண்பட ஏதுவாக இருக்கிறது. இப்படி ஐந்து சங்கங்களில் இருக்கலாம் என்று சொல்லிவிட்டால் வேண்டுமென்றே கொள்ளை அடிப்பவர்கள் நிறைந்து விடுவார்கள். அமைச்சர் அவர்களுக்கு இது நன்றாகத் தெரியும். அதனால் வெவ்வேறு விதமான சங்கங்களில் 5-ல் இருக்கலாம். ஒருவர் ஒரு வீடு கட்டும் கூட்டுறவு சங்கத்தில் இருக்கிறார். அவரே இன்னொரு வீடு கட்டும் சங்கத்திலும் சேருகிறார் என்றால், அதன் அடிப்படை நோக்கம் என்ன? பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்பதுதான். வெவ்வேறு அதாவது ஒரேவிதமான சங்கத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சங்கத்தில் இருப்பது தவறு என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

4-50
p.m.

அடுத்தபடியாக, இந்த ஷரத்து 28-5 (எ) கொஞ்சம் ஜனநாயகத்துக்கு முரணாக இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அதாவது விலக்கப்பட்ட அங்கத்தினர்கள் மறுபடியும் தேர்தலில் நிற்கக் கூடாது என்று இருக்கிறது. Supersede பண்ணுவது (விலக்குவது) சாதாரணமாக நிர்வாகம் சரியில்லை, அங்கத்தினர்கள் தாறுமாறாக நடந்து கொண்டார்கள் என்பன போன்ற காரணங்களால்தான். ஒரு கமிட்டியில் 10, 13 மெம்பர்கள் இருந்தால் அதன் நிர்வாகம் சரிவர இயங்காததற்கு 3 அல்லது 4 பேர் காரணமாக இருப்பார்கள். அவர்களைக் கண்டுபிடித்து தேர்தலுக்கு மறுபடியும் நிற்கக்கூடாது என்று உத்தரவிட வேண்டும் அல்லது அதன் தலைமைப் பதவியில் இருப்பவர் he is morally and mainly responsible for such things. நிர்வாக ஊழலுக்கு இடங்கொடுத்தவர்—சரிவர நடத்தும் நிறமையற்றவர் என்ற காரணத்தால் அவரை நிற்கக்கூடாது என்று உத்தரவிடலாம். தங்கள் இலாகாவில் யாரோ ஒருவர் குற்றம் செய்து விட்டால், மந்திரியே விலகிக்கொள்கிறார். அதைப்போல் அந்த நிர்வாகத்தின் பொறுப்பை மேற்கொண்ட தலைவர் இருப்பார்— he should be debarred and asked not to contest— அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். சாதாரணமாக கூட்டுறவு சங்க நிர்வாகச் சபையினரால் மெஜாரிடி மைனாரிடி என்று இருக்கிறது. மெஜாரிடி அங்கத்தினர்கள் சுயநலமிகளாக—சுரண்டுபவர்களாக கொள்ளையடிப்பவர்களாக இருக்கலாம். மைனாரிடி ஆட்கள் அவற்றைக் கிளறிக்கிளறிக் கேட்பார்கள். கலைத்து விடவேண்டிய நிலை வரும். அப்படி கலைத்துவிட்டு யாருமே தேர்தலுக்கு நிற்கக்கூடாது என்றால் நிர்வாகக்குழுவின் தவறுதல்களை எடுத்துக்கூறி உண்மைக்கு உழைத்தவர்கள்கூட நிற்க முடியாமல் ஆய்விடுகிறது. இது நியாயமாகத் தோன்றவில்லை. இதை எல்லாம் கொஞ்சம் கவனிக்க வேண்டும். மேலும் கலைக்கும் பொறுப்பைச் சங்கத்துக்கே விட்டுவிடலாம். 20-வது ஷரத்தில் திட்டவட்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஜெனரல் பாடி கூடி மூன்றில் இரண்டு பகுதி ஓட்டர்கள் இருக்கும் பட்சத்தில் அவர்களே நிர்வாகக்குழுவின்னை விலக்கலாம். அது ஜனநாயக

29th August 1961]

[Vidwan T. Muthukannappan]

முறைக்கு மிகவும் உகந்தது. ரிஜிஸ்ட்ரார் அவர்கள் வேண்டுமானால் ஜெனரல் பாடி கூட்டத்தைக் கூட்டி இந்தப் பிரச்சனையை வைத்துச் சொசைட்டி நடவடிக்கை எல்லாம் தாமதமாக நடந்தது என்ற காரணத்தைக் காட்டி அவர்களே 3-ல் 2 பங்கு ஒட்டு மூலம் விலக்கலாம் என்று 20-வது ஷரத்தில் அழகாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை மேற்கொண்டால், அரசாங்கம் அல்லது ரிஜிஸ்ட்ரார் தலையிடு இல்லாமல் அந்தக் காரியம் மிக நன்றாக நடக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

“ Any member of a registered society who has acted adversely to the interests of the society may be expelled by resolution of the general body passed at a special meeting convened for the purpose by the votes of not less than two-thirds of the total number of the members present and voting at the meeting.”

என்று கூறுகிறது ஷரத்து 20. ஆதலால் அப்பொறுப்பை இப்படியே விட்டுவிடலாம். இந்த ஒருசில திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்படுமானால் உண்மையிலேயே இது ஒரு சிறந்த மசோதா வாக விளங்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : தலைவரவர்களே, இப்போது இந்தக் கூட்டுறவு சங்க மசோதா விஷயமாக எனக்குத் தெரிந்த சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். முதலில் இந்தக் கூட்டுறவு சங்கச் சட்டத்தைத் திருத்தி நல்லவிதமாக நடக்க வழிவகை செய்யும் மசோதாவை இன்னும் சில திருத்தங்களோடு அமூல் நடத்தினால், இங்கேயும் வெளியிலேயும் சொல்லப்படும் புகார்கள் நீங்கி, நல்லவழியில் நடக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இதுவரை பல அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். அனுபவத்திலும் அப்படித்தான் இருந்து வருகிறது. இந்த கூட்டுறவுச் சங்கம் எல்லாம் நடந்து வருவது பாரம்பரியமாக அதாவது ஒரு குடும்பத்தையோ ஒரு கூட்டத்தையோ சேர்ந்தவர்கள்தான் நடத்தி வருகிறார்களே தவிர புதிதாகச் சேருகிறவர்கள், நடத்தவிரும்புகிறவர்களுக்கு இடம் கொடுப்பது சிரமமாகத்தான் இருந்து வருகிறது. அதை நிவர்த்தி செய்ய அரசாங்கம் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்போது நம்முன் இருக்கும் சட்டத்தில் limited society, unlimited society என்று பிரித்துச் சட்டம் செய்திருக்கிறார்கள். limited, unlimited society -க்குள்ள வித்தியாசத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். Limited society தான் நல்லது. பல குடும்பங்கள் அதிலும் படிக்காத மக்கள் unlimited society ல் சேர்ந்து நிர்வாகஸ்தர்கள் செய்யும் தவறு காரணமாக பூரா சொத்துக்களையும் இழந்து தெருவில் நிற்கும் நிலைமை ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. கோவாபரேடிவ் சொசைடியில் சேருகிறவர்கள் எல்லோரும் சட்டத்தை உணர்ந்தோ தெரிந்தோதான் சேருகிறார்கள் என்ற காரணத்தைக் காட்டாமல், எல்லோரும் சேரும் வசதியைச் செய்வதற்காக, unlimited society-ஐ எடுத்துவிட்டு limited society-யாக வைத்து, தவறுதல் செய்யக்கூடியவர்களுக்கு மட்டும் பொறுப்பு

[Sri M. Subbiah Chettiar] [29th August 1961]

இருக்கவேண்டுமே தவிர, சேர்ந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் தங்கள் சொத்துக்களை இதர செளகரியங்களை இழக்கும் நிலைமை ஏற்படக் கூடாது என்பதற்காக unlimited society-களை எடுத்துவிட்டால் செளகரியமாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, முதலில் நமக்குக் கொடுத்த மசோதாவில் இந்தக் கமிட்டி மெம்பர்கள் இரண்டு terms 6 வருஷத்திற்கு மேல் இருந்தால் அவர்கள் இரண்டு வருஷம் வரையில் திரும்பவும் அந்தக் கமிட்டிக்கு நிற்கக் கூடாது என்று ஏற்படுத்தி இருந்தார்கள். செலக்ட் கமிட்டிக்குப் பிறகு அசெம்பிளி 'பாஸ்' செய்த பில்லில் பார்க்கும்போது அந்த ஷரத்து எடுப்பிடுப்பதாகத் தெரிகிறது. இதுவரை பல அங்கத்தினர்கள் சொன்னதுபோல், கோவாபரேடிஸ் சொசைடிகளில் பாரம்பரியமாக இருக்கக்கூடிய பல பேர்கள் போய், புதிதாக அங்கத்தினர்கள் சேர்ந்து நடத்த வழிவகை செய்ய இந்தமாதிரித் திருத்தம் இருந்தால் நலமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, செக்ஷன் 21-ல் தவறு செய்வதை நிவர்த்தி செய்ய வழிவகைகள் செய்திருக்கிறார்கள். அவைகள் எல்லாம் நல்லவிதமாக இருக்கின்றன. ஆறு வருஷத்துக்கு மேல் ஒரு தவறுதல் நடந்திருந்தால் அதை நிவர்த்தி செய்ய வழி கண்டு பிடிக்க வேண்டும். அதற்கு அந்த ஷரத்தில் இடமில்லை என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். செக்ஷன் 71-ல் சர்சார்ஜின் கீழ் 6 வருஷம்.

“Provided that no such inquiry shall be held after the expiry of six years from the date of any act or omission referred to in this sub-section :”

என்ற வாசகத்தை எடுத்துவிட்டால், தவறுதல் நியாயமாக இருந்தால், வேண்டுமென்றே செய்திருந்தால், Registrar அனுமதியின் பேரில் நடவடிக்கை எடுக்க வசதி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இதில் முக்கியமான சமாசாரம் — Joint farming society என்பதுதான். Voluntary -யாக மக்கள் தன் இச்சையாகச் சேர்த்து நிலத்தை Cooperative Farming செய்வதில் ஆட்சேபணை இல்லை. இதே மாதிரி பாக்கி சோசைடிகளும் செய்தால்கூட நல்ல விதமாக நடக்கும். அரசாங்கத்தின் தூண்டுதலின்பேரில், சலுகைகளின்பேரில் சோசைடிகள் சேர்ந்து மற்றவர்களின் உரிமையைப் பறிக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இருக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் Joint farming society -ஐப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். Joint forming so- -ciety-ல் பல சலுகைகளின் காரணமாகவோ வேறு எந்தக் காரணத்தினாலோ, தெரிந்தோ தெரியாமலோ சேர்ந்து விட்டால், குறைந்தது 5 வருஷமாவது அந்த சோசைடியில் மெம்பராக இருக்க வேண்டும் என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அந்தக் காலம் கழிந்ததும், அதில் நம்பிக்கை இல்லாமல் அல்லது வேறு பல காரணங்களால் விலகிக்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினால்,

29th August 1961] [Sri M. Subbiah Chettiar]

விடுபடும் வழி இதில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஒன்று நான் என் நிலத்தை விட்டுக் கொடுக்கவேண்டும். அவர்கள் கொடுக்கும் வேறு நிலத்தை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதுவும் தவறினால், என்னிடம் Acquisition முறையைப் பயன்படுத்தி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். Land Ceiling-ல் கிடைத்த உரிமையைப் பறிக்கும் அளவில் இந்த ஷரத்து இருக்கிறது என்று தெரிவித்துக் கொண்டு, இந்த மாதிரி கஷ்டத்துக்கு இடம் கொடுக்காமல் இருக்க வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதை எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்றால், சமீபத்தில் 2 வருஷத்துக்கு முன்னால் அரசாங்கம் தன் விசேஷ அதிகாரத்தின்கீழ் உணவு ரேஷனிங் கொண்டு வந்தார்கள். அப்போது என்ன செய்தார்கள் என்றால் பல தூற்றுக்கணக்கான வியாபாரிகளுக்கு இடைஞ்சல் ஏற்படும் நிலையில் 20 ரூபாய்க்கு வாங்கிய நெல்லை 16 ரூபாய்க்கு—4 ரூபாய் நஷ்டத்திற்கு கோவாபரேடிவ் சொசைட்டிக்குக் கொடுக்கும்படி செய்தார்கள். அதே கோவாபரேடிவ் சொசைட்டிகள் 3, 4 ரூபாய் கூடுதல் விலை வைத்து 19, 20 ரூபாய்க்கு விற்கக் கூடிய சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். அதைத் தவிர இந்தக் கூட்டுறவு சங்கங்களுக்குத்தான் இந்த விசேஷ அதிகாரம் இருக்கிறபடியால் பல சலுகைகளைச் செய்து மக்கள் அந்த இடத்தில் போய்ச் சேரும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறது. இந்தமாதிரி நிர்ப்பந்தம் இல்லாமல் தன்னிச்சையாகக் கூட்டுறவு முறையில் நிலத்தைச் சாகுபடி செய்ய வழி செய்தால் நலமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஜனங்களுக்கு இடைஞ்சல் இல்லாமல் திருத்தி அமைக்க வழிவகை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இந்தச் சந்தர்ப்பம் அளித்த தற்காக நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

SRI K. KAMALAKANNAN : தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதாவில் கண்டுள்ள சீர்திருத்தங்களை வரவேற்பதோடு இன்னும் அதிகமான சீர்திருத்தங்கள் தேவைப்படுகின்றன என்பதைத்தான் நான் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதிக சிரமங்கள் இல்லாமல் எல்லோரும் இந்தக் கூட்டுறவு சங்கங்களிலே சேருவதற்கு ஒரு வாய்ப்பைக் கொடுத்து இந்தச் சட்டத்தை விரிவுபடுத்திய காரணத்தால்தான் இன்று ஒரு சாதாரண செல்வாக்கு இல்லாத ஒருவர் கூட இதுபோன்ற கூட்டுறவு சங்கத்திலே அங்கத்தினராவதற்கு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருந்தாலும் கூட, போக்குவரத்து அதிகமாக இல்லாத கிராமங்களில் இந்தக் கூட்டுறவு சங்கங்களின் பயனைப் பற்றியும் அதனுடைய சிறந்த சேவையைப்பற்றியும் தெரியாத கிராமவாசிகள், விவசாயிகள் அனேகர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தக் கூட்டுறவு சங்கங்கள் முதலிலே தமிழ் நாட்டில் ஆரம்பித்த காலத்தில் ஓரளவுக்கு சிறந்த நல்ல விளம்பரம் இல்லாமல் போனாலும்கூட நம்முடைய அரசாங்கம் இந்தக் கூட்டுறவு இலாகா அமைச்சர் அவர்களுடைய ஒரு சிறந்த சேவையாலும் நம் தலைவர்கள் மற்றும் கூட்டுறவு சங்கத்தினுடைய அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் எல்லாம் நல்லமுறையில் சிறந்த பணி

[Sri K. Kamalakannan] [29th August 1961]

ஆற்றியதாலும் இப்போது இந்த இயக்கம் நல்ல முறையில் வளர்ந்திருக்கிறது. இருந்தாலும் கூட சில அங்கத்தினர்கள் எனக்கு முன்னால் பேசியதுப்பால், ஏதோ 10, 20 ஆண்டுகளாக இது மாதிரி சங்கங்களில் அங்கத்தினராகவும், தலைவர்களாகவும் சிலர் இருந்துகொண்டு சுயநலவாதிகளாக தங்களுக்கு இந்தக் கூட்டுறவு சங்கங்களை உபயோகித்துக்கொள்கிறார்கள். ஆகையால், இப்போது ஓரளவுக்குச் சீர்திருத்தம் கொண்டுவந்து கிராமவாசிகளுக்கும் பயன்படும் விதத்தில் இது செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது கூட கிராமங்களில் குறிப்பாக அரசாங்கக் கூட்டுறவு உத்தியோகஸ்தர்கள் சாதாரண விவசாயிகளுக்கும் கிராம மக்களுக்கும் நல்லமுறையில் இதைக் கூறி, இவைகளுடைய பயன் தெரியும்படி செய்தால்தான், நல்ல முறையில் இந்த இயக்கம் சேவை செய்யக்கூடியதாக அமையும். கூட்டுறவு இன்ஸ்பெக்டர்கள் அதற்கு மேலுள்ள அதிகாரிகள் மக்களிடையே நேரடித் தொடர்பு கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆண்டுக்கு ஒரு தடவை ஆடித் செய்து கணக்குப் பரிசீலனை செய்வது போன்று, அடிக்கடி நடந்தால்தான் இந்தப் பணி சீர்ப்பட மென்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுக்கும் வசதிகளைக்கூட அதிகப்படுத்தவேண்டுமென்று மக்கள் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்போது இருக்கிற நிலைமையில் இந்தக் கூட்டுறவு சங்கங்கள், மார்வாடிகளுக்கும் மற்ற அதிக வட்டிக்குக் கடன் கொடுக்கிறவர்களுக்கும் தான் உபயோகமாக இருக்கிறது என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். இதைக் கண்காணித்து இதுபோன்ற கேவல நிலையைச் சீர்திருத்தவேண்டியது மிகவும் அவசியம். கட்டிட கூட்டுறவு சங்கங்களை எடுத்துக்கொண்டால், இன்று சிறந்த முறையில் நாட்டில் சேவை செய்திருக்கிறது. செய்தாலும்கூட இன்னும் மக்களுக்கு அதிகக் கட்டிடங்கள் தேவை. வீட்டு வசதியின்மை அதிகமாக இருக்கிறதென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் மேல்நாடு சென்று சிறந்த முறையில் மேல்நாடுகளிலே இயங்குகிற கூட்டுறவு சங்கங்களைக் கண்டு நல்ல அனுபவத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அந்த முறையில் நம் நாட்டிலேயும் கூட்டுறவு சங்கங்களிலே உணவுப் பொருள்கள் வழங்கப்படும் இடங்களிலே “கோல்டு ஸ்டோரேஜ்” என்று சொல்லுகிறோமே, அதை ஏற்படுத்தினால் நல்லதாக இருக்கும். ஒரு ஜில்லாவுக்கு 1, 2 என்று ஏற்படுத்தி உணவுப் பொருள்களை, அந்த ‘கோல்ட் ஸ்டோரேஜ்’-ல் வைத்து 6 மாதத்திற்கு உணவுப் பொருள்களை, வெஜிடபிள், முட்டை, பழங்கள் போன்றவைகளை, பாதுகாக்க முடிந்தால் அது நல்ல முறையில் பயன் தருமென்று நான் கருதுகிறேன்.

இந்த சங்கங்களில் வருகிற லாபத்தில் ரிசர்வ் பண்டு 20 சதவிகிதம் உத்தியோகம் செய்கிறவர்களுக்கு (ஸ்டாஃபுக்கு) போனசாக, கிராச்யுடி ஆக எல்லாம் கொடுப்பதாக இந்தத் திட்டத்தில் இருக்கிறது. அதோடுகூட எந்தெந்த இடங்களில் எந்தெந்த சங்கங்கள் இருக்கின்றனவோ அங்கங்கு உள்ள கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்கும் மற்ற பொது ஸ்தாபனங்களுக்கும் கூட

29th August 1961] [Sri K. Kamalakannan]

தர்மமாகக் கொஞ்சம் கொடுப்பது என்று இருந்தால், அந்தந்த இடங்களில் நல்ல பயனை அடைய முடியுமென்று கூறிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI S. K. SAMBANDHAN : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கூட்டுறவு மசோதா இப்போது கண்டிருக்கிறபடி ஓரளவுக்கு வர வேற்கவேண்டியதுதான். பல ஆண்டுகளாக நமது நாட்டிலே கூட்டுறவு பல துறைகளிலே பரவி பலருக்கும் நன்மை பயக்கக் கூடிய அளவில் இருந்தபோதிலும், பழைய சட்டப்படி இருந்த பல கஷ்டங்களை எல்லாம் எல்லோரும் உணர்ந்துதான் இது போன்ற திருத்தப்பட்ட மசோதா வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களை வேண்டி அவர்களும் அது போன்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இன்னும் நடைமுறையில் கையாள்வதற்கு சலபமான முறையில் சங்கடம் இல்லாமல் கூட்டுறவு சங்கங்கள் நடக்க வேண்டிய முறையில் சட்டம் திருத்தப்பட்டு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறதா என்பதை யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. நண்பர் திரு. சேஷாச்சாரியார் அவர்கள் சொன்னார்கள். இன்றைக்கு drastic changes ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று. இப்படி எந்த அதிகரிக்கத்தக்க மாறுதலும் இதில் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. பழைய சட்டத்தையும் இதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், ஒன்றிரண்டில் சாதாரண விஷயத்தில் தான் மாறுதல் இருக்கிறதென்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நண்பர் திரு. சேஷாச்சாரியார் அவர்கள் ஒரு சில குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் முக்கியமான மாறுதல் என்று சொன்னார்கள். அந்த மாறுதல் நல்லதற்கா கெட்டதற்கா என்று ஐயப்படுகிற நிலைமையில் இருக்கிற மாறுதலாக இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். உதாரணமாக அவர் சொன்னார், தேர்தலில் போக மற்ற விஷயங்களில் சம பங்கு வாக்களித்தார்களானால், தலைவருக்கு அதிகபட்சமான அதிகாரம் இல்லாமல் இருப்பது நல்லது என்று. உலக அரங்கிலே இன்று இருக்கக் கூடிய நிலை என்ன? கூட்டுறவு சங்கங்களிலே வரக்கூடிய நிலை என்ன? அவை எதற்காக ஏற்பட்டன? இங்கு அந்த அங்கத்தினர்களால் “இண்டர்நேஷனல் கன்வென்ஷன்”-ஐப் புகுத்துவது நல்லதா என்று கேட்டு அதை அமைச்சர் அவர்கள் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சாதாரண கடன் கொடுக்கக்கூடிய கூட்டுறவு சங்கத்தை எடுத்துக்கொண்டால், கடன் கொடுப்பதற்குத்தான் நிர்வாக மெம்பர்கள் கொடுக்கிறார்கள். ஒருவருக்கு வேண்டியவராக இருக்கலாம். வேண்டாதவராக இருக்கலாம். அதில் முக்கியமான நோக்கம் கடன் கொடுக்கக்கூடியதுதான். இப்பேர்ப்பட்ட நோக்கத்தில் நிறைவேற்றப்படும்போது, எந்தக் காரணத்தினாலும் இந்தக் காலத்திலே சிறுசிறு சங்கங்களில் மட்டுமல்லாமல் பல இடங்களில் கட்சி என்றும், பல கொள்கை என்றும் சொல்லிக் கொண்டு வேறுபாடுகள் ஏற்படுத்துவதைக் காண்கிறோம்.

[Sri S. K. Sambandhan] [29th August 1961]

5-10
p.m.

இந்த நாட்களிலே ஒருவனுக்குக் கடன் கொடுக்கக் கூடாது, நமக்கு ஆகாதவன் என்று சொன்னால் கூட்டுறவு சங்கம் அந்த இடத்தில் ஏற்பட்டதன் விளைவை அல்லது பயனை மக்களால் அனுபவிக்க முடியுமா என்பதைக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சிந்திக்க வேண்டும். இப்படி நடக்கிற கூட்டுறவு சங்கங்களைக் கலைத்து விடுவது என்று கனம் அமைச்சரவர்கள் குறுக்கிட்டுச் சொன்னார்கள். அப்படிக் கூட்டுறவு சங்கங்களைக் கலைப்பது மிகவும் கலபமானதுதான். இந்தச் சட்டத்தில் அது இன்னும் கொஞ்சம் கலபமாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இப்படியே நாம் கலைத்துக் கொண்டுபோனால், நிச்சயமாக, நமது தமிழ் நாட்டிலே சொல்லப்போனால், பாதி—50 சத விசதம் கூட்டுறவு சங்கங்களை உடனடியாக எடுத்துவிடவேண்டிய நிலையில் இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : நம் நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய கூட்டுறவு சங்கங்கள் அந்த நிலைமையில் இருக்கிறது என்று சொன்னால், எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது.

* SRI S. K. SAMBANDHAN : அமைச்சர் அவர்கள் புள்ளி விவரங்களைக்கொண்டு ஏதாவது சொல்லலாம். ஆனால் நடைமுறையில் அனுபவ சாத்திய முறையில் ஒவ்வொரு சங்கமாக எடுத்துப் பார்த்தால், கண்டிப்பாக நான் சொல்லுவது உண்மை என்பதை அவர்களே உணர்வார்கள். அமைச்சரவர்கள் தனியாக எந்த மாவட்டத்துக்கும் போய் அங்கே எந்த தாலுகாவுக்கும் போய் அங்கே இருக்கக்கூடிய அத்தனை கூட்டுறவு சங்கங்களையும் பார்த்து கடந்த ஒன்றிரண்டு ஆண்டில் நடைபெற்ற நடைமுறைகளில் என்ன என்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கவனித்தால், கண்டிப்பாக இந்த முடிவுக்கு வருவார்கள் என்பது என் எண்ணம். நமக்கு ஆர்வம் அதிகமாக இருப்பதால், எல்லாத் துறையிலும் எல்லா ஊர்களுக்கும் கூட்டுறவை விஸ்தரித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். நடைமுறையில் எப்படி நடக்கிறது என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தவறுகிறோம் என்றுதான் எண்ணுகிறேன். நண்பர் திரு. சேஷாச்சாரியார் அவர்கள்கூடக் குறிப்பிட்டார்கள். மற்றும் பல அங்கத்தினர்களும் சொன்னார்கள். கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக ஏற்படுத்தி இருக்கக்கூடிய Senior Inspector, Junior Inspector, Co-operative Sub-Registrar எல்லாம் அதிக அனுபவம் இல்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் மிகவும் வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஒரு இயக்கத்தை நல்ல முறையிலே நடத்திவரவேண்டுமென்றால், அதை நடத்துகிறவர்கள் இயக்கத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர்களாகவும் அதைப்பற்றி அதிகமார்க்கத் தெரிந்தவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும். இப்போது இருக்கிற C.S.R., Senior Inspector, Junior Inspector என்று சொல்லக்கூடிய 2-த்தியோகஸ்தர்கள் அதிக அனுபவம் இல்லாமல், சாதாரணமாக S.S.L.C. படித்து 6 மாதம் அல்லது 1 வருஷம் டிரெயினிங்

29th August 1961] [Sri S. K. Sambandhan]

போய்விட்டு வந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அந்தக் குறைந்த டிரெயினிங் காலத்தில்கூட என்ன கற்கிறார்கள் என்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது அவர்களுடைய வேலைகளைப் பார்த்தோமானால், நான் கண்கூடாகக் கண்டு அனுபவத்திலே இருந்து சொல்லுகிறேனே தவிர, கேள்விப்பட்டு ஒருவர் ஏதோ சொன்னதைக் கொண்டே சொல்லவில்லை என்பதையும் கனம் அமைச்சரவர் அளுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இப்படிப்பட்ட சங்கடங்களை எல்லாம் நிவர்த்தி செய்ய அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது, எடுக்கப்போகிறது என்று நமக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. இது சம்பந்தமாக 1955-56-ல் அமைக்கப்பட்ட திரு. நாராயணசாமி பிள்ளையின் குழுகூட சொல்லியிருக்கிறது. அந்த வாசகத்தை அமைச்சரவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்தி அதை நிவர்த்திக்க இதுவரை என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது, இனிமேலாவது எடுக்கப்படப்போகிறதா என்று கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

“As the department expanded rapidly resulting in the employment of temporary untrained hands in large numbers and comparatively quick promotions to the rank of Senior Inspectors who form the bulk of the supervisory and audit staff, such shabby practices were not tracked down and exposed in time in all cases.”

இந்த நிலைமை 1954-க்கு முன்னால் இருந்தது என்று மட்டும் சொல்லிவிட முடியாது. இன்றைய நிலைமையும் அதுவேதான் என்பதை மேலும் மேலும் அழுத்தமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதை நிவர்த்திக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டாலொழிய எந்தவிதமான புதுச் சட்டத்தைக்கொண்டு வந்தாலும், அது நாம் எதிர்பார்க்கிற அளவுக்கு பயனைக் கொடுக்காது, பலனளிக்காது என்பதுதான் என் எண்ணம் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்தக் கூட்டுறவு சங்கங்களை நடத்துகிற அலுவலர்களுக்குச் சரியானபடி டிரெயினிங் கொடுக்க வேண்டுமென்பதையும் அவர்களே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதையும் கண்டிப்பாக அமுல் நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். அதிலே Senior Inspector-ஆக வரக்கூடியவர்களுக்குக் குறைந்தது 10 ஆண்டுகளாவது இந்தக் கூட்டுறவு இயக்கத்தின் கீழ் பணியாற்றிய அனுபவம் இருந்தால், அவர்கள் தாங்கள் வகிக்கும் உத்தியோகத்துக்குத் தகுந்த வேலையைத் தெரிந்துகொண்டவர்களாக இருப்பார்கள். இப்போதெல்லாம் 4, 5 வருஷத்தில் Senior Inspector-ஆகப் போட்டு விடுகிறார்கள். அவர்கள் அதிகமாக வேலையைத் தெரிந்துகொள்ளாமல், நான் சொல்லியபடி, நமக்கிருக்கிற ஆர்வத்தில் எல்லாத் துறையிலும் கூட்டுறவை விரிவடையச் செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணுகிறோம்—அதேபோல் ஆர்வத்தில் சாதாரணமாக கிராமத்துக்குப்போய் 10, 20 அல்லது 30 நபரைச் சேர்த்துக்கொண்டு, “இதற்கு ஒரு கூட்டுறவுச் சங்கம் ஆரம்பித்து விடுங்கள்” என்று அவர்களுக்கு ஒரு தூண்டுதலாக இருக்கிறார்கள். இந்த அலுவலர்கள் அதற்குப் பல சலுகைகள்—நப்பாசை

[Sri S. K. Sambandhan] [29th August 1961]

என்று கூடச் சொல்லலாம், அதையும் கொடுத்துவிடுகிறார்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இந்தச் சங்கங்களை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தோடு அந்த மக்கள் விரும்பி வருவது கிடையாது. கிராம மக்களின் நிலை அப்படித் தான். அந்த நிலையில் கூட்டுறவு சங்கத்தை ஆரம்பித்தால், இது கிடைக்கும், அது கிடைக்கும், அரசாங்கப் பணம் மானியம் கிடைக்கும் என்று எல்லாம் நம்பிக்கை ஊட்டுகிறார்கள். இதை எல்லாம் முன்னிட்டு கூட்டுறவு சங்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு முன்னே வந்து விடுகிறார்கள். ஆனால் கூட்டுறவைப் பற்றி அதிகமாகத் தெரிந்துகொள்ளாதவர்களுக்கு அனுபவம் இல்லாதவர்களுக்கு சங்கத்தை எப்படி நடத்தவேண்டுமென்று தெரியாதவர்களுக்கு அலுவலகங்கள்தான் வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டும். அந்த அலுவலர்களுக்கே அதிகமாக ஒன்றும் தெரியாது. மேலே இருக்கும் அதிகாரிகளுக்கு இந்த வருஷம் 1960-61-ல் இந்த மாவட்டத்தில் இத்தனை சங்கம் ஆரம்பித்தோம் என்ற கணக்கு, புள்ளி விவரம் கொடுக்கமட்டும் கூட்டுறவு சங்கங்களை ஆரம்பித்தால், அது எப்படி மக்களுக்குப் பயன்படும் என்பதை அமைச்சரவர்கள் சிந்திக்க வேண்டும்.

பிறகு, இப்போது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற மசோதாவில் பதிவாளருக்கு அதிகமாக அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாக அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். கொடுக்கப்படவேண்டிய அவசியம் ஒருபுறம் இருந்தாலும், அது சரியாகப் பிரயோகிக்கப்படுகிறதா என்று அவ்வப்போது கண்காணித்து வரவேண்டும். அரசாங்கம் அரசியல் காரணமாகவோ மற்ற எந்தக் காரணமாகவோ அவரை ஒரு ஆளாக வைத்துக்கொண்டு எதிலேயும் தலையிடாமல் இருக்க கனம் அமைச்சரவர்கள் இந்த சபைக்கு உறுதி கொடுத்தார்களேயானால், மக்களுக்கு நம்பிக்கை வளர உறுதுணையாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மற்ற அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல், கூட்டுறவு சங்கங்களில் ஒரு சிலர் பரம்பரை பரம்பரையாகத் தொடர்ந்து தலைவர்பதவியில் இருந்துகொண்டு வருகிறார்கள். அதை எந்தவிதத் தில்லாவது நீக்கினால் நல்லது என்று பெரும்பாலோர் கருதுகிறார்கள். மந்திரி அவர்களும் இந்த மசோதா கொண்டுவரும்போது எண்ணியிருந்தார்கள். தெரிவித்தும் இருந்தார்கள். எந்த சக்தி அவர் அதை மாற்றும்படி செய்தது என்று நமக்குப் புரியவில்லை. ஏனென்றால் கூட்டுறவு என்றால் முதலாவது என்னத்துக்காக இருக்கமுடியும்? நான்கு பேர் சேர்ந்து ஒருவருக்கொருவர் துணையாக நான்கு பேர் நலனையும் பாதுகாக்க ஒரு ஸ்தாபனத்தை ஆரம்பிப்பது “நான் தலைவரை இருந்தால்தான் கூட்டுறவில் சேருவேன், உதவி செய்வேன்” என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டாலே, கூட்டுறவு உணர்வு இல்லாதவர்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டுமே தவிர, சுயநலம் இல்லாதவர்கள் என்று சொல்லமுடியாது என்பது என்னென்ன. அப்படி இருக்கும்போது அந்தக் கூட்டுறவு உணர்வு இருந்தால் நாம் தலைவராக இல்லாமல் போனாலும் நமக்கு வேண்டியவர்களுக்கு நன்மை செய்யப்போகிறோம் என்ற

29th August 1961] [Sri S. K. Sambandhan]

சாரணத்தால், யாராவது மாறி மாறி வரலாம் என்று இருக்கலாம். முதலில் இருந்தபடியே இருந்தால், எவ்வளவோ நன்மையாக இருக்கும் என்பது என் எண்ணம். இருந்தாலும் இப்போது திருத்தப்பட்டிருக்கிறதில், 3-ல் 1 பகுதியினர் முதல் ஆண்டு விலக வேண்டும், அவர்களுக்கு ஒரு ஆண்டுதான் பதவிக் காலம். இன்னொரு 3-ல் 1 பகுதியினர் 2-வது ஆண்டு விலக வேண்டும், அதற்குப் பதிலாக மேலும் மேலும் தேர்தல் நடக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இது எந்தவிதத்திலே நன்மையைப் பயக்கும் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. இப்போது சாதாரணமாகக் கூட்டுறவு சங்கங்களின் காலம் 2 ஆண்டுகளாக இருந்து வருகிறது. அதை இந்தச் சட்டத்திலே 3 ஆண்டுகளாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். அதைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதை 3 ஆண்டுகளாகத் திருத்தி ஒவ்வொரு ஆண்டுக்கும் 3-ல் ஒரு பகுதியினராக தேர்தல் வைப்பதனால் எந்த நேரத்திலே இந்தக் கூட்டுறவு சங்கத்திற்குப் பயன் அளிக்கப்போகிறது என்று புரியவில்லை. சட்டசபை அல்ல, பெரிய நிறுவனம் அல்ல, சாதாரணமாகக் குறிப்பிட்ட நோக்கத்துக்காக அவர்களுடைய நன்மைக்காக ஏற்படக்கூடிய சங்கத்திற்கு இதுபோன்ற ஒரு சட்டம் இருக்க வேண்டுமா என்பதுதான் எனக்கு ஐயப்பாடாக இருக்கிறது. அதனால் 3 வருடமாக அந்தக் காலத்தை ஆக்கி அதில் ஆண்டு தோறும் 3-ல் ஒரு பகுதியினருக்குத் தேர்தல் வரவேண்டுமென்று குறிப்பிட்டிருப்பது விரும்பத்தக்கது அல்ல என்பது என்னுடைய கருத்து. நமக்கு இருக்கிற ஆர்வத்தில் பல தவறுகள் செய்து கொண்டு வருகிறோம். உதாரணமாக, ஒரு ஊரிலே இரண்டு விதமான சங்கங்கள் ஒரே நோக்கத்தோடு ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன. உதாரணத்துக்கு, ஒரு கிராமத்தில் ஒரு விவசாய பாங்கு ஆரம்பிக்கிறோம். அதே கிராமத்தில் அந்த பாங்கு இருக்கக்கூடிய இடத்தில் மற்றொரு கூட்டுறவு சங்கம், கூட்டுறவு நாணய சங்கம் என்றோ, குறிப்பிட்ட சொசைடி என்றோ ஆரம்பிக்கிறோம். இந்த மாதிரி ஒரே இடத்தில் ஒரே விதமானவைகள் அமைக்கப்பட்டு பல இடங்களில் இருக்கின்றன.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : எந்த ஊரில் அப்படி இருக்கிறதென்று சொல்ல முடியுமா?

SRI S. K. SAMBANDHAN : எங்கள் ஊரிலேயே இருக்கிறது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : எழுதியனுப்பினீர்களா?

SRI S. K. SAMBANDHAN : எழுதியனுப்ப வேண்டியதில்லை. பதிவாளரிடத்தில் அத்தகவல்கள் இருக்கின்றன.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : எந்த ஊர்?

SRI S. K. SAMBANDHAN : குறிஞ்சிப்பாடி.

அமைச்சர் அவர்கள் தெரிந்துகொள்வார்களானால், அதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டால், மிகவும் நன்றி உள்ளவனாக இருப்பேன். எதற்காக இதைச் சொல்லுகிறேன் என்றால்

5-20
p.m.

[Sri S. K. Sambandhan] [29th August 1961]

எங்கள் பேங்கில் “கோடவுன்” கிடங்குகூட வைத்திருக்கிறோம், விவசாயிகளுடைய தானியங்களை அந்த ஈட்டின் பேரில் வைத்துக் கொண்டு கடன் கொடுப்பதற்கு. அதே நேரத்தில் இதே நோக்கத்தில் நிறைவேற்றக்கூடிய குறிப்பிட்ட சொசைடி அங்கு இருப்பதால், அவரவர்கள் வீட்டிலேயே வைத்துக்கொண்டு கடன் கொடுப்பதாக எழுதிக் கடன் கொடுக்கிறோம் என்கிறார்கள். இங்கே கிடங்குக்குக் கொண்டு வாருங்கள், கடன் கொடுக்கிறோம் என்றால் யாரும் வருவதில்லை. அதனால் நாங்கள் கடனை வினியோகிக்க முடியாமல் இருக்கிறோம். கிடங்குக்குக் கண்டிப்பாகக் கொண்டு வரமாட்டேன் என்று சொல்கிறார்கள். நாங்கள் இதுவரை கொடுக்கவில்லை என்பதை உதாரணத்திற்காகச் சொல்கிறேன். அந்த மாதிரிப் பல ஊர்களில் இருக்கிறது. அது இல்லாமல் ஒரு சங்கம் ஒரு ஊரிலே ஒரு குறிப்பிட்ட செயலுக்கு இருக்கவேண்டுமென்பதாக ஒரு முறை வகுத்துக்கொண்டால், மிகவும் நலமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

பிறகு, 65-வது பிரிவிலே ரிஜிஸ்ட்ரார் அவர்கள் ஒரு சில காரணங்களுக்காக மகாசபைக் கூட்டம் கூட்டலாம் என்று சொல்கிறார்கள். பொதுக்கூட்டம் கூட்டுவதற்கு குறிப்பிட்ட நோட்டீஸ் குறிப்பிட்ட நாட்களுக்கு முன் கொடுக்கப்படுவது அவசியம் இல்லை என்று இருப்பது மிகவும் ஆபத்தானது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். எந்த விதமான அவசரமாக இருந்தாலும், கூட்டம் கூட்டவேண்டுமென்றால், எத்தனை நாள் முன்னதாக அறிக்கை கொடுக்க முடியுமோ அந்த நாட்களில் கொடுக்கவேண்டும். ஊரிலே இருப்பவர்கள் சில நேரங்களில் வேறு அலுவல் காரணமாக, வெளியில் இருப்பார்கள். மிகவும் முக்கியமானவர்கள் இந்தக் கூட்டத்திற்கு வரவேண்டுமென்றால், ஜனநாயக முறைப்படி கூட்டம் நடக்க வேண்டுமென்றால், கண்டிப்பாக சாதாரணக் கூட்டத்திற்குள்ளது போல, அந்தக் கூட்டத்திற்கும் அவகாசம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கனம் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

72-வது பிரிவின் கீழே, சூபர்செஷன் ஆகும் நிலைமைக்கு வந்து விட்டால், நான்கு ஆண்டுகளுக்குக்கூட ரிஜிஸ்ட்ரார் கண்ட்ரோலிலேயே சங்கம் இருக்கலாம் என்று அதிகப்படி அளவு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது அவ்வளவு தூரம் ஜனநாயகத்திற்கோ கூட்டுறவுக்கோ உகந்ததாக இருக்காது. இரண்டு ஆண்டு, ஒரு ஆண்டு என்று போட்டு, அதற்குள்ளே எந்த விஷயத்தையும் தீர்ப்பதுதான் நல்லது. அப்படித் தீர்க்க முடியாத நிலைமை இருந்தால், அதற்கு வேறு பரிகாரம் செய்யவேண்டுமே தவிர, நான்கு ஆண்டுகளுக்கு அந்தக் கூட்டுறவு சங்கத்தை வைத்திருப்பது பொதுவாக கூட்டுறவுக்கு நல்லதல்ல என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். பிறகு இந்தத் தேர்தல் நடக்கும்போது, தற்போது இருக்கிற விதியின்கீழே, சாதாரண சங்கத்துக்கு உத்தியோகஸ்தர்கள் பார்வையாளராகப் போகிறார்களே தவிர, அவர்கள் தலைமையில் தேர்தல் நடப்பதில்லை. தேர்தல் சமயத்தில்

29th August 1961] [Sri S. K. Sambandhan]

தகராறுகள் ஏற்பட்டு, மற்றவர்கள் இடத்தில் தனியாகக் கூட்டம் நடத்திவிட்டு, தேர்தல் நடத்தப்பட்டதாகப் பதிவாளருக்குத் தகவல் கொடுத்து வருவதை நான் அறிவேன். இதைத் தவிர்க்க டெபுடி ரிஜிஸ்ட்ரார் அல்லது சப்-ரிஜிஸ்ட்ரார் அவர்கள்தான் தேர்தல் கூட்டத்தைக் கூட்ட வேண்டுமென்றும் அவர்கள்தான் தேர்தலை நடத்த வேண்டுமென்றும் இருந்தால், அந்த விதமான தவறுகள் தவிர்க்கப்படுமென்று தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI M. ETHIRAJALU : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, நமது தொழில் அமைச்சர் கொண்டுவந்திருக்கிற இந்தக் கூட்டுறவு மசோதாவை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தக் கூட்டுறவு மசோதாவானது தமிழ் நாட்டிலே ஏற்பட்டு ஏறக்குறைய 30 வருஷங்களுக்கு மேல் அமல் நடத்தப் பட்டு வருகிறது. அதிலிருந்து இதுவரை அதில் ஏற்பட்ட கஷ்டங்களை, தொல்லைகளை, அநீதிகளை எல்லாம் அறவே ஒழித்து ஓரளவு அதிகாரத்தையும் போதுமான அளவுக்கு சர்க்கார் தரப் பிலே வைத்துக்கொண்டு சீர்திருத்த வேண்டுமென்ற நோக்கத் துடன்தான் இந்த மசோதா கொண்டுவரப்படுகிறது. ஜனநாயக அமைப்பிலே, சோஷலிச பாணியில் அதில் சேரும் அனைவருக்கும் அவர்களுக்கு உண்டான பங்கைப் பெற வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இந்த மசோதா இவ்வளவு நல்ல முறையில் தயாரிக்கப்பட்டு இங்கே வந்திருப்பதை இந்த சபை முழுமனதுடன் அங்கீகரிக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்தக் கூட்டுறவு சங்கமானது பொதுமக்களால் எப்படி இதுவரை நினைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நாம் யோசித்துப் பார்க்கும் போது, கூட்டுறவு சங்கத்தில் ஏற்படுகிற குறைகளை வைத்து பொது மக்கள் சர்க்காரமீது குறை சொல்கிற நிலையில்தான் இயங்கி வந்தது. சர்க்கார் என்றாலே கூட்டுறவு சங்கம் மாதிரித்தான் இருக்குமென்று சர்க்காரை அலட்சியப்படுத்தி வந்தார்கள். இந்த அவல நிலையை ஒழிக்கவேண்டுமென்று சர்க்காரும் நினைக்காமல் இல்லை. அரசியல் வட்டாரத்தில் இந்த எண்ணம் இருந்து வந்தது. ஆனால் இன்னும் சில வருஷங்களுக்கு முன்னால், இந்தச் சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டிருந்தால், நல்ல வளர்ச்சியை நாம் கண்டிருக்க முடியும். மத்திய சர்க்கார் தலையீட்டின்படி, அவர்கள் செய்கிற சட்ட திட்டங்களை நாம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். இதிலே முக்கியமாகப் பார்க்கப் போனால், யார் எந்த சமயத்தில் எப்போது வேண்டுமானாலும் ஒரு கூட்டுறவு சங்கத்திலே மெம்பராகச் சேருவதற்குத் தகுதி இருக்கிறது. இதற்கு முன்னால் இருக்கிற ஆக்டிவ் படி பார்த்தால், யார் இதை அமைத்தார்களோ, யார் இதை ஏற்படுத்தினார்களோ அவர்கள் வைத்ததுதான் சட்டமாக, இட்டே சட்டம் ஏற்றியதே விளக்கு என்பதைப் போலத்தான் நடந்து வந்தது. ஆனால் இந்த நிலைமை மாற்றப்பட்டு யாராவது ஒருவர் கூட்டுறவு சங்கத்தில் சேரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டாலோ அல்லது எழுதினாலோ, உடனடியாக அவரைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இப்போது இருக்கிற சட்டப்படி நிராகரிப்

5-30
p.m.

[Sri M. Ethirajalu]

[29th August 1961]

பதற்கோ, தள்ளுபடி செய்வதற்கோ சங்கத்தாருக்கு உரிமையிலலை. அப்படி நிராகரித்தால் அவரைச் சேர்த்துக்கொள்ள பூரண அதிகாரமும் ரிஜிஸ்ட்ராருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது ஜனநாயக அமைப்புக்கும் சோஷலிஸ அமைப்புக்கும் உகந்ததாகும் என்று தான் கருதுகிறேன். அதற்கு அடுத்தபடியாகச் செய்ய வேண்டிய விதிகள் எல்லாம் நடைமுறையில் ஏற்படும் விஷயங்களை, சாதக பாதகங்களைக் கவனித்துச் செய்வார்கள் என நம்புகிறேன். குறிப்பாக எடுத்துக்கொண்டு பார்ப்போமானால், Land Mortgage Bank என்று வைத்திருக்கிறோம். இதில் ஜில்லா ரீதியிலும் தாலுக்கா ரீதியிலும் சில தாலுக்காக்களையும் சேர்த்துக் கூட்டாக நாம் செயல்பட்டு வந்திருக்கிறோம். ஆனால் இப்போது எல்லோரும் Land Mortgage Bank கேட்கிறார்கள். ஏனென்றால் அதனால் மக்கள் பயன் அடைந்து வருவது எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிட்டது. கிராமம் கிராமமாக தாலுகா தாலுகாவாகச் சேர்த்து வைத்திருப்பது சரியல்ல. எனவே ஒரு தாலுகா பாங்கில் இருந்துகொண்டு மற்றொரு தாலுகா மக்களை அடிமைப்படுத்துவது சரியல்ல. இதை மக்கள் உணர்ந்து பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். அந்தமாதிரிச் செய்ய பைலாவைத் திருத்துவதற்கு ரிஜிஸ்ட்ராருக்கு அதிகாரம் கொடுத்திருப்பதை வரவேற்கத்தான் வேண்டும். Area of operation ஐக்கூட திருத்த ரிஜிஸ்ட்ராருக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லா அதிகாரமும் ரிஜிஸ்ட்ராருக்குப் போகிறது என்று சொன்னால் அது அர்த்தமில்லாத சொல்லாகும். யாராவது ஒருவருக்குக் கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். சொசைட்டியில் இருக்கிற தலைவர்கள் ரிஜிஸ்ட்ராருக்கு இவ்வளவு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதே என்று சொன்னால் மக்களுக்கு உதவக் கூடிய சொசைடி அல்ல என்றுதான் நினைக்கவேண்டும். கூட்டுறவு சங்கத்தில் இருக்கிறவர்கள் யாராவது தவறு செய்தால், அதைத் தெரிந்து நடவடிக்கை எடுக்கச் சொன்னால், எந்தத் தலைவரும் நியாயமான நடவடிக்கை எடுப்பதில்லை. எடுக்க முன்வரமாட்டார்கள். தவறுகளைக் காட்டக்கூடிய தஸ்தாவேசகனைக்கூட அந்தச் சங்கம் மறைத்து விடுகிறது. இப்படி மறைப்பது சர்க்காருக்குத் தெரிந்த பிறகு, ஏன் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்று கேட்டம்கூட “நம்மை யாரும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது” என்று அந்த body நினைத்து விடுகிறது. அப்படி நடவடிக்கை எடுக்க முன் வந்தாலும் 3, 4 வருஷமாவது குறைந்தது காலதாமதம் ஆகும். இதற்கு சொசைடியே இப்படிச் செய்தால் நாம் என்ன செய்ய முடியும்? அதற்காகத்தான் இதை மாற்றி அமைக்க ரிஜிஸ்ட்ரார் அவர்களுக்குப் பூரண அதிகாரம் கொடுத்தால்தான் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்று நாம் அதிகார பூர்வமாக ரிஜிஸ்ட்ராரைக் கேட்கவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது.

அடுத்தபடியாகப் பார்க்கும்போது, நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு இப்போது கடன் கொடுக்க முடியவில்லை. கடன் கொடுக்க வேண்டும் என்று இந்தச் சட்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நிலம் இல்லாதவர்களுக்கும் கடன் கொடுக்க வேண்டும் என்று

29th August 1961]

[Sri M. Ethirajalu]

பை-லாவைத் திருத்த ரிஜிஸ்டிராருக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏழை விவசாயிகள் கடன் பெற்று விவசாயத் துறையில் முன்னேறி உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க எவ்வளவு தூரம் இந்தச் சட்டம் பயன்படும் என்பதைப் பார்க்கும்போது, எந்த ஏழையும் விவசாய மகனும் இதைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது என்று நான் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும். அதற்கு அடுத்தபடியாக, Managing Committee -ஐப்பற்றி எல்லாம் சொன்னார்கள். Legislative Council எந்த முறையில் மாறி மாறி வருகிறதோ, இரண்டு வருஷத்துக்கு ஒரு முறை, அதே மாதிரி தேர்ந்தெடுக்கப்படுவது மிகவும் பாராட்டக்கூடிய விஷயம். இனியாரும் ஏகபோகமாக உரிமை கொண்டாட முடியாது. Legislative Council -ல் கூட ஒரு மெம்பர் எத்தனையோ வேண்டுமானாலும் வரலாம். நல்ல சேவை, நல்ல பண்பு, நாணயம், நேர்மை, நீதியாக நடப்பவர்கள் எத்தனையோ வேண்டுமானாலும் வருவதற்கு உரிமை இருக்கிறது. அப்படி வந்தால்தான் நிர்வாகம் நன்கு நடக்கும். அப்படிச் செய்யாமல் நல்ல பழக்க வழக்கம் உள்ளவர்களைத் தூர ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டால், நிர்வாகம் சீர்குலைந்துவிடும் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அரசாங்கத்துக்கும் தெரியும் என்று நம்புகிறேன். இதைக் கருத்தில் வைத்துத்தான் அரசாங்கம் இம் மாதிரியான விதிகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என்பதை மறுக்க முடியாது. அடுத்தபடியாகப் பார்க்கும்போது, ஒரு அங்கத்தினர் தவறு செய்துவிட்டால், இப்போது நடவடிக்கை எடுக்க ரிஜிஸ்டிராருக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எத்தனையோ விதமான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு பணத்தைக் கபளீகரம் செய்கிற நிலையில் இருக்கின்ற சொசைட்டிகளைப்பற்றி எல்லாம் பத்திரிகையில் அடிக்கடி பார்க்கிறோம். வருகிறார்கள், போகிறார்கள், எல்லாம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் செய்கிற சுரண்டலானது, பொது மக்களின் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் செய்கிற காரியம் எல்லோரையும் பாதிக்கிறது. அது இனி நடக்காதவாறு ரிஜிஸ்டிராருக்கு அதிகாரம் கொடுத்திருப்பது ரொம்பவும் வரவேற்கத்தக்கது என்று சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை.

அடுத்துப் பார்க்கும்போது, Joint Farming இப்போது Joint Farming ஐப் பற்றிப் பல பேருக்குப் பலவிதமான சந்தேகம். தனியாக ஒருவர் 4 அல்லது 5 ஏக்கர் நிலத்தைத் தனியாக விவசாயம் செய்வதுதான் Joint Farming என்று பெயர் என்று நினைக்கிறார்கள். அது இல்லை என்று விளக்கமாகச் சட்டத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பலபேர் ஒன்றாகச் சேர்ந்து நிலத்தை ஒன்றாகப் பிணைத்து எல்லா செளகரியங்களுடன் கூட்டுறவு மூலமாக விவசாயம் நடத்துவதுதான் Joint Farming என்று பொருள் படும். அப்படிச் செய்கிற நேரத்தில் பலபேர் ஒன்று சேர்ந்து ஒருவர் மாத்திரம் நடுவில் நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு நிலத்தைக் கொடுக்க முடியாது என்றால், அதற்குச் சட்டத்தில் நில ஆர்ஜிதச் சட்டப்படி ஆர்ஜிதம் செய்யலாம் என்று இருக்கிறது. அவர்களைக் கேட்ட பிறகு கொடுக்க மறுத்தால் Land

[Sri M. Ethirajalu]

[29th August 1961]

Acquisition Act இன்கீழ் அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய **Compensation** ஐக் கொடுத்துவிட்டு எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்றிருக்கிறது. இதிலே கொஞ்சம் தயவாக நடக்க வேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன். **Joint Farming**-ல் சேருகிறவர்கள் 5 வருஷத்துக்கு ஒப்பந்தம் கொடுத்துவிட்டுத்தான் சேரவேண்டும். விவசாயம் **Joint Farming** ல் ஆரம்பித்த பிறகு உற்பத்தி செய்வதற்கு முன்னதாக **improvements** செய்த பிறகு நான் நீங்கிவிடுகிறேன் என்று சொன்னால், ஒப்புக்கொள்ள முடியாது என்று விதி ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி விலகிப் போகிறேன் என்பவர்களுக்கு **Joint Farming** ஓரத்தில் இருக்கிற நிலத்தையாவது கொடுத்து ஆதரிக்க வேண்டும் என்று சட்டத்தில் இருக்கிறது. அதே நேரத்தில் நான் கேட்கிறேன். நடு மத்தியில் இருக்கக்கூடிய ஒருவர் இருவர் தங்கள் நிலத்தை **Joint Farming** க்குக் கொடுக்க இஷ்டப்படாவிட்டால், அவர்கள் நிலத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கும் ஓரத்திலுள்ள நிலத்தைக் கொடுக்க வசதி ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படி நிலத்துக்கு நிலம் வேண்டாம் என்று சொல்பவர்களுக்கு நல்ல முறையில் **compensation** கொடுத்து எடுத்துக்கொள்ளுவதிலும் அமைச்சரவர்கள் அவர்களுக்குக் கருணை காட்டவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அந்த நிலத்தில்கூட மொத்த **Farming** நிலத்தில் 10-ல் ஒரு பங்குதான் **Land Acquisition** செய்யப்படும். அதற்கு மேல் செய்யக்கூடாது என்று விதி கூறுகிறது. அப்படி அதிகமாக இருந்தால், அதற்கு நாம் என்ன செய்வது என்றும் அமைச்சரவர்கள் பதில் சொல்ல வேண்டும். இது பெரிய குழப்பம்; எங்கேயும் ஏற்பட்டு வருகிறது. அவர்களுக்கு நாம் சலுகையும் காட்ட வேண்டும். மற்றவர்களுக்கும் தொழிற்சாலை வைக்க வேண்டுமென்றால், நிலம் ஆர்ஜிதம் செய்ய **Land Acquisition Act** -ன் கீழ்தான் ஆக்கிரமிக்கிறோம். அதற்கு அரசாங்க இருக்கிறது.

இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்கள் இருந்தபோதிலும் முக்கியமான விஷயங்களை மட்டும் சொல்லி முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். மீனவர்களுக்கு என இப்போது கூட்டுறவு சங்கங்கள் நடக்கின்றன. ஆனால் மீனவர்களுக்குக் கூட்டுறவு சங்கத்தை வைத்திருக்கிற நேரத்தில், கூட்டுறவு இயக்கத்தின் மூலமாக **transaction** நடைபெறவில்லை. **Director of Fisheries, Assistant Director of Fisheries** மூலமாக பண உதவி செய்யப்படுகிறது. அதனால்

5-40
p.m.

அதில் ஏற்படும் கஷ்டங்கள், கொள்ளை, திருட்டு, பொய், மோசம் இது அத்தனையும் அங்கே நடந்து வருகிறது என்பதுபற்றிப் புள்ளிவிவரமாக நான் சொல்ல முடியும். மீனவர்களுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் கூட்டுறவு இயக்கத்துக்கு பணம் ஒதுக்கி உதவி செய்யும் காரியங்கள் கூட்டுறவு இலாகா மூலம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது மிகமிக முக்கியம்; மீன் இலாகா மூலம் பண உதவி செய்யக் கூடாது என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கடைசியாக ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லி முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஏழை

29th August 1961] [Sri M. Ethirajalu]

சலவைத் தொழிலாளிக்கு ஒரு கூட்டுறவு இயக்கம் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களிடத்திலும் கூட்டுறவு அதிகாரிகளிடத்திலும் விவாதித்து ஒரு பெரிய திட்டத்தை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். சென்ற இரண்டு வருஷ காலத்திற்கு முன்னேயிருந்து இது விவாதிக்கப்பட்டுவந்து முடிவும் செய்யப்பட்டுவிட்டது. அதற்கு ஜில்லா ரீதியாக அவர்களுக்கு வேண்டிய, அவர்கள் தொழிலுக்கு வேண்டிய, கருவிகளை வாங்க கூட்டுறவு சங்கமூலம் பணத்தைப் பெறுவதற்கு சென்ற வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் டோக்கன் கிராண்ட் அதற்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. உடனடியாக கூட்டுறவு டிப்டி ரிஜிஸ்ட்ரார் மூலமாக ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் மெம்பர்களைச் சேர்த்து, அவர்களுக்குக் கடன் உதவி செய்ய அரசாங்கம் முன் வந்திருக்கிறது என்று தொழிலாளர்களை ஒன்று சேரச்சொல்லி பங்குப் பணத்தையும் கூட்டுறவு பாங்கியில் கட்டி சுமார் ஒரு வருட காலமாகி இன்றுவரை சங்கம் ஆரம்பம் ஆகவில்லை. அது ஏதால் தாமதம் ஆகிறது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ரிஜிஸ்ட்ரார் அவர்கள் இதை உடனடியாக கவனிப்பார்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சலவைத் தொழிலாளர்கள் கட்டிய பணம் போய்விட்டது என்று துஷ்பிரசாரம் செய்யப்படுகிறது. யாரோ சிலர் சொந்த நலனுக்குப் பயன்படுத்திக்கொண்டார்கள் என்று தப்பு பிரசாரத்தைச் சிலர் செய்து வருகிறார்கள். இதனால் சர்க்காருக்கும் கெட்ட பெயர், சலவைத் தொழிலாளர் நலனில் ஈடுபட்டிருக்கும் எனக்கும் கெட்ட பெயர் வருகிறதென்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் வெளிநாடு சென்றிருக்கிறார்கள். தொழிலாளிகள் நிலைமை அங்கு எப்படி இருக்கிறது? இந்த மாநிலத்தில் தொழிலாளிகள் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது? மிகவும் கேவலமாக இருக்கிறது. அவர்கள் நன்றாக வாழ முடியவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் காலை முதல் மாலை வரை தொழில் செய்து முன்னேற வழியில்லாமல் செத்து மடிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. ஆகவே, மாநில மக்களுக்காகக் காலை முதல் மாலை வரை உழைக்கும் தொழிலாளர்களுக்குக் கூட்டுறவு சங்கத்திற்கு ஏற்பாடு செய்து பண உதவி உடனடி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ரிஜிஸ்ட்ரார் அவர்களையும் சீக்கிரம் அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The Hon. Minister will reply.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I want to say a few words.

MR. CHAIRMAN : If the Hon. Minister agrees, I have no objection.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I have no objection, Sir.

[29th August 1961]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, as I was on the Select Committee, I was not very anxious to speak on this Bill. Moreover, I have not been a member of any co-operative society up till now. Therefore, my knowledge of the actual administration of co-operation is very limited. Hence, I cannot add to the many suggestions and criticisms that have been made about the administration of the co-operative societies. This is a Bill which deals with co-operative societies. Therefore, one is not very much expected to make suggestions and criticisms about the administration of co-operative societies. That will all be done by the Minister for Co-operation during Budget time. So far as the Bill is concerned, I have very carefully studied it. I followed the discussions that took place in the Select Committee. Many of the questions that were raised here were also discussed in the Select Committee. For example, the casting vote of the president is a very important matter. It is possible to take two views in this matter. One may say, "Why not you have the casting vote?" Another may say, "On important questions and even matters of ordinary administration there may be difference of opinion. Why should you have a casting vote?" But so far as the administration of co-operation is concerned, it is better not to have the casting vote for the president. Once the president exercises his casting vote, it means he has taken sides. Afterwards, the administration will not be carried on smoothly. Especially in a co-operative society there should not be such a predicament. There can be no question on which there can be equal opposition. We discussed all these aspects. There are very important matters in which even the casting vote will give room for criticism. Considering all these things, we came to the conclusion that it would be better not to have the casting vote. For example, we have great belief in our people and at another time we do not have faith in our people. That was the curious thing found in the discussion in the Select Committee. At one time it is said there must be 'jananayagam' (ஜனநாயகம்) and members must be elected. At another time, it is said that some members have been there for 27 years and that something must be done to shove them out. Both these views cannot be reconciled. If one wants to have absolute faith in public opinion, one must have it all through. It is a general question. It is said, 'Why not the Prime Minister continue for twenty years?'. Therefore, this is a general question which can be asked in all societies and in all public bodies. This is a question which will have to be settled by the concerned people among themselves. Every society cannot allow a man to continue for 27 years. If he is going on like that and if he is able to function properly, the Bill is not responsible for it. All these things were discussed and we came to certain conclusions.

About the three-year rule, even under the Companies Act one-third retire and they are eligible for re-election. Why should a stricter rule be there so far as co-operative societies are concerned? It was expressed in the Select Committee that there should be a

29th August 1961] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

break of at least two years. But even after two years one may come back. Therefore, such things cannot be prevented by legislation. If a man is powerful, it is said that he is a dictator. If he is supported by public opinion, it is said that he is a director.

* SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR : அதிக நாள் இருக்கிறார்கள் என்று பொருளையினால் சொல்கிறார்கள்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : அது அப்படியும் இருக்கும். அதற்கெல்லாம் நாம் ஒன்றும் பண்ண முடியாது. These things cannot be rectified by statutes. In fact, co-operation depends largely upon the integrity, character and sense of obligation of every member of the society. Even if any number of statutes are enacted, there will be some lacunae. Evasion of the provisions will take place. We must have a general idea as to how far it is just and fair to interfere with elections. You cannot say that a man should not stand for election even though election is governed by a law. It is not right and fair to prohibit any man from standing for election.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : New blood will have to be infused.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : But sometimes new blood is poisonous. By the infusion of new blood, the old blood also may be spoilt. As our Chairman knows, transfusion of blood will sometimes do good and sometimes poison the old blood also. Youth and old age are general terms. You must have new blood and you must have old blood also. Therefore, this provision is really a compromise stating that one-third of the members should retire and stand for election. The two years' break need not be there. This is a permanent body. There will at least be a few people who will continue on the body. It does not satisfy both parties. All compromises do not. Still this is a salutary provision.

About unlimited liability, that is a question which has been gone into by the Committee on Co-operation established 26 years ago. They have come to the conclusion that unlimited liability is not a good thing, and that it is not of practical utility. At page 52 of the Report it is stated :

' However, as a sudden switchover from unlimited to limited liability as ordinarily understood (that is, liability limited to subscribed share capital), may give rise to unjustified apprehensions, we feel that the unlimited liability may be replaced by guarantee liability, that is, liability which is a multiple of the subscribed share capital of members. Co-operative opinion seems to be increasingly in favour of this type of liability '.

In this Bill we have put in a special clause saying that an unlimited society may be converted into a limited liability society and *vice versa*. On the whole, the Report is not also in favour of unlimited liability of the societies. This is also a point on which there was a lot of discussion.

5-50
p.m.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [29th August 1961]

The other point I wish to refer to is about Joint Farming Societies. As a principle, as an ideology, I am not in favour of this though in the Select Committee I never opened my mouth. When legislative provision was being made for the regulation of societies, I thought these being co-operative societies, they should also come under the provisions of this law. But so far as the principle of it is concerned, I am not enthusiastic about these societies and in this also I am supported by the opinion of the Committee on Co-operation headed by Sri T. M. Narayanaswamy Pillai. He has pointed out in the report that 'An ordinary cultivator has a passionate attachment to his land', that he believes in individual exertions and that he will be satisfied with the little income out of the land instead of looking for big profits by pooling the lands with the other people. It is not consistent, as they say, with the innate genius of our people. I will leave it there saying that I am not in favour of Joint Farming Societies at all. I did not dissent to this nor have I given a dissenting minute to the report for this reason. The Government are anxious to have these Joint Farming Societies and if these societies are not governed by specific provisions in the law, their administration will be still worse. Therefore, I agreed to the provisions being there. But even the evidence taken by the Select Committee shows that this is not generally favoured by the peasants themselves. For instance, there is the evidence given by a member of the Nathagoundanpudur Co-operative Joint Farming Society. It shows that a person who had given three acres of land and had joined the society, was not able to get sufficient income from his land through the society, even for maintaining his family as all the members of the society were not putting forth the same amount of effort as he did. He felt that if the land was given back to him in the developed condition as at present, it would be to his advantage. He suggested that instead of cultivating the land under the co-operative system, it would be sufficient if the Government constructed a well for every ten acres of land and recovered the cost from the ryots over a period of two years. That was the evidence given before the Select Committee. Therefore, not all societies will work properly unless all the people work on a voluntary basis. This voluntary basis is essential for the successful working of all Joint Farming Societies. If it is not done on a voluntary basis, then it will become collective farming as in Russia. But even in Russia it has been pointed out that people do more work for their individual farms than for collective farms. All these things are there. Therefore, I am not generally in favour of the Joint Farming Societies. As I said, if there are such societies, they also must be governed by the provisions of the Bill. I feel the five-year provision must be there. Otherwise, the society cannot work. If the man wants to take away his land within a year or two, the whole thing will go to dogs. The provision that he cannot withdraw from the society for at least five years is, therefore, necessary. Afterwards if he likes, he may have possession of his lands. There are provisions relating to all these and they are necessary for protecting the Joint Farming Society.

29th August 1961] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Sir, I can say this in conclusion that this is one of the Bills that has been gone through very carefully and has come before this House after mature consideration with the assistance of very able officers of the Co-operative Department. I should like to say that from the way in which they answered our questions and contributed to the discussion, they had a full grasp of all the difficulties faced by all types and sorts of co-operative institutions. We had that great advantage. The Hon. Minister also was fully alive to all the discussions and accepted some of our suggestions. Where he could not accept our suggestions, he gave sufficient reasons for not accepting them.

SRI M. V. SUDARSANAM NAIDU : அவர்கள்தான் அதிகமாகத் தெரிந்தவர்களா? அதிகாரிகளுக்குத்தான் தெரியுமா? மற்றவர்களுக்குத் தெரியாதா? அது ரொம்ப அதிகமாகத் தெரிகிறது.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I will answer the hon. Member. I said that the knowledge that they contributed to the deliberations of the Select Committee was very useful. Does the hon. Member want that we should not compliment the department at all? We found in the discussions that took place in the Committee on the various provisions of the Bill and the suggestions made by the hon. Members, the officers of the department made very valuable suggestions which we accepted. That is all what I mentioned. It has nothing to do with the administration as such. I do not know, as I said, anything about administration. If the hon. Member has any quarrel with the department, it is for him to deal with them. I only referred to the help rendered by them in the discussions in the Select Committee as I was concerned with the deliberations of the Committee. I am bound to say it here as I felt I should say it. The information given by them was very useful and the suggestions made by them was not only in favour of the Government but in favour of the societies and members of the societies also. That is all I wanted to say. The hon. Member disturbed me when I was mentioning about the contribution of the Hon. Minister. The Hon. Minister also gave a full hearing to all our suggestions and adopted many of them. We had also a draft sub-committee which went into the whole Bill carefully. Therefore I should like to say that this is one of the Bills that was thrashed out with great care and I do not think it is easy for anyone to give amendments to the various clauses. It is impossible to suggest amendments to the clauses. There may be a lacuna here or there which you may not see now but which might come to your notice afterwards, after gaining experience of the working of the various provisions of the Bill. But that is a different matter. No Bill can ever be above board and proof against corruption. There will always be clever people like the hon. Member Sri Seshachariar and so many others, who might find some lacuna.

SRI M. SESHACHARIAR : The hon. Member also belongs to that category of people.

[29th August 1961]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : But I have ceased to advise. The hon. Member is doing it. That is all I mentioned. Therefore, I am stating that this is a most satisfactory Bill and I welcome the measure on the whole though you may have difficulties here and there, as long as it is a consolidating measure dealing with an expanding movement in our country. All types and sorts of societies, the credit co-operative societies, the housing societies, the consumers co-operative societies, Joint Farming Societies and so many others have been taken together and the Bill seeks to provide for registration and so on in the best way possible.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, after the speech made by the hon. the Deputy Leader of the Opposition, my task has become very light and easy. There are three lines of criticisms offered in the course of the debate : (1) criticisms regarding the Bill, (2) criticisms regarding the administration by the department and (3) criticisms of the movement as seen from the people participating in them. A reply to the second and third groups of criticisms may perhaps not be germane to this debate. In this debate we are concerned with the Bill as it stands and with the possible effect of the legislation on the growth of the co-operative movement. The line of criticism should probably be whether this legislation will help to carry out the intentions of the Government, will help to broaden the co-operative movement, will help to strengthen the organisations and, in fact, be of such service to the society as a whole as to improve their standard of life. Judged from that standard, I think the Bill has provided all the facilities which the people want to get through the co-operative organisations.

6 p.m.

There were a large number of drawbacks in the existing Act. For instance, membership was restricted and admission to societies was to a large extent controlled. The Bill has done away with that drawback or shortcoming. It has provided facilities for anyone to become a member of the co-operative society provided he is eligible. There were a lot of complaints that the existing managements of co-operative societies were discriminating in the service which they rendered to the members and gave this service to those supporters who were with them and denied it to those who were not with them. We have provided here a remedy for such complaints. We have said that if any person is unreasonably denied the service of a co-operative society, he can appeal to the Registrar. There was criticism that many of these elections were not alright and that proper representatives were not elected to the co-operative societies. We have provided in this Bill for elections by ballot. We have made it obligatory on all co-operative societies, so that the real will of the members may be properly exercised. We have also provided that a larger number of people may come into the management of co-operative societies by limiting membership of committees which one can hold. A person can be a member of only two Apex societies at State level, two at District level, and on the whole not more than five societies. This will enable a larger number of

29th August 1961] [Sri R. Venkataraman]

new people to come into the field. One line of criticism voiced by many members is that the Registrar has been given a large amount of power. I think, Sir, that it is based on a mis-reading of the Bill. If we want our right of admission to be protected, then we must have an authority to appeal. If we want to protect our right to service by a society, then we must have an authority to fulfil it. The Registrar has become an appellate authority in respect of various things which will only profit members. In this criticism, there will be such justification as we say that courts have very great powers. In fact, whenever we enact a legislation and provide certain facilities and services, we also provide along with it an authority which will ensure that those facilities and services are made available to the members and in order to do that we have nominated or designated the Registrar to be the authority to whom appeals shall lie and it is not as if his decision is final in all matters. There is also a second appeal to Government wherever it is thought that the matter is of sufficient importance. Therefore, to say that the Registrar has great powers is to complain that courts have great powers in any legislation. The Registrar has such powers only when one invokes. If a man is content with his refusal of membership, the Registrar has no powers to compel any man to be admitted. It is only when a member seeks or invokes the jurisdiction of the Registrar that he gets power. Similarly if a society refuses loan or facility to a member and if the member is satisfied, the Registrar cannot interfere on his own. It is only when the member invokes and appeals to the Registrar and says 'get me the facilities of membership', that the powers of the Registrar come in.

SRI M. V. SUDARSANAM NAIDU : ஜனநாயகம் என்று சொல்லிக்கொண்டு நாம் உத்தியோகஸ்தர்கள் பேச்சையே கேட்டுக் கொண்டு போனால் . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : There are provisions for appeal.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : கோர்ட்டில் 'ரிட்' போடலாம்.

*** SRI M. V. SUDARSANAM NAIDU :** அதை நாமே இங்கு தீர்த்துக்கொள்ளலாமே.

*** THE HON. SRI R. VENKATARAMAN :** Therefore, it is not correct to say that the Registrar has been invested with a large amount of powers. We have really given powers to the Registrar rather out of necessity because of the new concept which the Government have adopted with regard to the principle of co-operative movement. We have said that the co-operative movement should be universal and should become the basis of social development. If this objective is to be fulfilled, then, the Registrar has to be given powers to carry out some of the policies of the Government. For instance, we have a policy that each village should have one credit society; we may not be able to have it immediately but that is our objective. Some of the societies may refuse to surrender

[Sri R. Venkataraman] [29th August 1961]

the area within their jurisdiction. In that case unless the Registrar has powers, he cannot form one society for every village. Likewise the Government have decided that facilities should be available not only for the moneyed class but even the landless people on the basis of their cultivating land. Now under the old Bill, no man without property can be given loans and such a service cannot be extended to that class whom the Government want to protect. In this case, the Registrar has been given powers to direct the societies to implement the policies which the State has adumbrated. There are also plenty of safeguards in the Bill now before us. We have said : ' First, notice should be given; objections must be heard and against that appeals may be filed '.

As regards the criticism made by Vidwan T. Muthukannappan in regard to inspection of accounts by a member, he is not right. Clause 22 deals with the rights of a member to inspect his accounts. Clause 66 deals with the right of the Registrar to inspect the entire accounts of a co-operative society, whenever a complaint is made to him. If every member begins to look into the other man's accounts, there will be nothing but chaos. If a member finds there is cause for inspection or enquiry, he has every right to address the Registrar and on the Registrar being satisfied that there is proper ground for conducting inspection or carrying out that investigation, he can start investigation and enquiry. If every member were to look into the accounts of every other member, and then look into the accounts of the entire society and then try to pick holes, there will be no orderly working of the society. There will be great confusion and it will lead to acrimonious complaints, sometimes founded, very often unfounded. Therefore, it is not right to give any person a right to look into the accounts of anybody else and then of the society as a whole. We have adequately provided safeguards for all these things. Then he asked why a fee should be levied. A fee is levied for two reasons, namely, (1) some officer or clerk or somebody has to show it; his time is taken and he must be remunerated. and (2) it is a check on unnecessary and unfounded request for inspection. This is the salient principle found in the Company Law, and company belongs to the shareholders, and even there, one cannot inspect one's account without paying a fee. Therefore, there is nothing wrong in prescribing a fee in such cases. The other exception is whether there should be limited or unlimited societies. Government have no specific preference for either of the two classes of societies in the Bill. In the Bill itself they have provided, ' You may have one or the other of the societies as you may choose '. But the modern trend is towards the organisation of limited societies and conversion of unlimited societies into limited societies. Since the Government themselves are now going to participate in the share capital of many of these societies, it will be in the interests of the various societies to convert themselves into limited liability societies. We are also generally in favour of limited liability societies with a view to developing the co-operative movement.

29th August 1961] [Sri R. Venkataraman]

Sir, I would say only a few words about the provisions relating to joint farming. There are two views in this country about the efficacy of joint farming. One view is that unless a person has an individual interest in the bit and piece of land as his own, he is not likely to put forth his best. The other view is that unless people, who own small fragments of land, come together in a co-operative organisation, they are unable to raise enough credit and enough resources for the purpose of better utilisation of the land which they possess. Both the views have validity. All that I have sought to do in this Bill is that if some of the landowners feel that they can cultivate and farm their land better by organising themselves into a co-operative society taking advantage of the facilities offered by the co-operative credit societies, and the loans and other subsidies provided by the Government, then they may form a co-operative society for that purpose. We have not said that a co-operative farming society must be formed in every place nor have we said that it is compulsory that a joint farming society should be formed in order to get credit through the large number of service societies organised throughout the State. The service societies give as much credit as the agriculturist wants for his short-term needs. We have not denied loans to the agriculturists for the cultivation of their lands through the assistance of the service societies. But what we have said is that, 'If you want to organise yourselves and have joint cultivation and take advantage of the facilities offered for joint farming societies, then you are welcome to organise yourselves and certain facilities will be given'. We have also said and put it straight in the statute, so that there may be no mistake about it and nobody can plead ignorance of these things, that if one forms a joint farming society, he is entitled to certain benefits and will be also liable to certain restrictions. These are all in the statute itself. We say, 'You cannot withdraw for a period of five years; even after that, if you want to withdraw, you can withdraw only on certain conditions; persons accepting these conditions can join a joint farming society'. If he does not want to accept the conditions, there is no compulsion, and he need not join a joint farming society. Nobody can say that under this Bill we have introduced an element of compulsion in respect of the joint farming societies at all. It is a matter of free contract. It is open to people, even apart from the joint farming society, to come together and jointly cultivate under a contract, or agreement, or some other arrangement. If that is possible, and if that is permissible, I say that the joint farming society under the conditions laid down in the statute should be permissible also and have no valid objection to its formation. Therefore, my feeling is that the provisions embodied in this Bill meet all the possible objections with regard to the joint farming societies and take note of the criticism that it might lead to compulsion. It has provided for all the safeguards that one could expect in such circumstances.

Sir, it is not necessary for me to enter into any debate on the efficacy of the joint farming society. All that I wish to say is that if the people want to form a joint farming society, then the

[Sri R. Venkataraman] [29th August 1961]

law has provided certain facilities for them and the law has provided also the terms and conditions on which they can join, the terms and conditions on which they can withdraw, and the terms and conditions which are applicable to all of them, even with regard to the assessment of compensation. It is on that basis that a person joins these joint farming societies. Therefore, Sir, I think that the clauses from 74 onwards dealing with the joint farming societies have been very carefully drafted so as to preserve the rights of members to withdraw also on certain conditions, the rights to obtain compensation on certain conditions, and also the rights on certain conditions to withdraw or to take away their lands. The right of pre-emption is provided in cases where the joint farming society is liquidated. Suppose a person has acquired under the Requisitioning Act or under the clauses of the Bill the land of one of the members who wants to go out of the joint farming society and later the joint farming society itself is going to be dissolved, then the particular member, whose land it was originally, has got the right of pre-emption and the right to get that land on payment of the price. So, Sir, I feel that the provisions contained in this Bill are very salutary and do not in any way affect the rights of the people who want to join the joint farming society.

Sir, there have been a number of criticisms about the way in which this Department is working and the way in which the officers are conducting themselves and all that. Such sweeping criticisms, I am afraid, are very difficult to answer. I asked my friend, particularly Sri Srinivasavaradan, to give the names of the officers who had asked for gratification for doing their duties. Obviously he cannot give. This sort of information is passed on from mouth to mouth, and it is retailed. It is largely bandied about with very little basis. But I do not say that all the officers in the Department are paragons of virtue any more than I can say that all the people in the world are paragons of virtue, including all of us. There will be a certain number of black-sheep in any fold, and that cannot be always pointed out as criticism of the entire organisation or the entire system.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I did not say so. I spoke about efficiency.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : For ensuring efficient work, people like Sri Srinivasavaradan should give me the names of officers who err, so that I can take immediate action. That is exactly what I call co-operation with the Government. Otherwise, it amounts to a certain acquiescence with the mistakes and misdeeds committed by the officers.

Sir, I do not want to take any more of the time of the House. I am grateful to the House for all the support it has given and particularly Sri Balasubramanya Ayyar for the very kind words which he mentioned about my officers and myself.

29th August 1961]

MR. CHAIRMAN : The question is—

“ That the Madras Co-operative Societies Bill, 1961 (L.A. Bill No. 22 of 1961), as passed by the Assembly, be taken into consideration.”

The motion was put and carried.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 433. Notification issued with G.O. Ms. No. 4810, Industries, Labour and Co-operation (Industries), dated 26th July 1961, regarding amendments to the Madras Small-Scale and Cottage Industries Loans and Subsidy Rules, 1956.

† 434. Notification issued with G.O. Ms. No. 2464, Home, dated 20th July 1961, regarding exemption from the payment of the tax leviable under the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931, in respect of Motor Car No. MSW 3158 belonging to the Trade Commissioner, Trade Representation of the Czechoslovak Socialist Republic, Madras Branch.

† 435. Short review of the working of the Excise and Prohibition Department for the first half-year, 1960, commencing from 1st April to 30th September 1960.

† 436. Notification issued with G.O. No. 4432, Industries, Labour and Co-operation (Industries), dated 7th July 1961, regarding amendment to the Madras Pawn Brokers Rules, 1944.

† 437. Notification issued with G.O. No. 2761, Revenue, dated 5th July 1961 regarding issue of rules under sections 41, 50, 54-A, and 54-B of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948.

† 438. Fourteenth Report (Second Assembly) of the Committee on Subordinate Legislation of the Legislative Assembly.

† 439. Notification issued with G.O. Ms. No. 2319, Home, dated 11th July 1961, regarding amendment to the Madras Denatured Spirit, Methyl Alcohol and Varnish (French Polish) Rules, 1959.